151. ÅRGANG • NUMMER 3 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MARTS 2002

LIAHONA

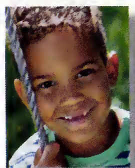

151. ÅRGANG • NUMMER 3 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MARTS 2002

LIAHONA

PÅ OMSLAGET
Forsiden: *Abraham på Mamresletten*, af Harry Anderson. *Bagsiden: Ofringen af Isak*, af Jerry Harston. Se »Offerloven«, side 10.

***LILLE LIAHONAS* FORSIDE**
Børn over hele verden har mindst én ven til fælles, nemlig deres Frelser, Jesus Kristus. Se »Venner i nyhederne«, side 12.

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

LILLE LIAHONA

SE SIDE 28

Marts 2002 151. årgang. Nummer 3
LIAHONA 22983 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046- 31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hiligaynon, hollandsk, ilokano, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamilsk, telugu, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

For readers in the United States and Canada: March 2002 Vol. 151 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

VÆRDSATTE ARTIKLEN OM TIENDEOPGØRELSE

Jeg blev døbt som medlem af Kirken i 1986, og *A Liahona* (portugisisk) har været en del af mit liv siden da. Det har hjulpet mig i stunder, hvor jeg har været åndeligt svag. Jeg har følt dets kraft i missioneringen, under mine besøg som hjemmelærer og sammen med mine venner, som endnu ikke har fået mulighed for at erfare, at evangeliet er sandt.

Jeg er især taknemlig for artiklen »Betydningen af tiendeopgørelse« i decembernummeret 2000. Den artikel hjalp mig til at holde vellykkede tiendeopgørelser i min kaldelse som biskop.

Amarildo Martins,
Parque Dorotéia Ward,
Diadema Stav i Brasilien

VOR HIMMELSKE FADER BESVARER BØNNER

Efter at have læst *Liahona* (ukrainsk) fornemmede jeg Helligånden så stærkt, at jeg fik lyst til at bære mit vidnesbyrd. Til tider synes mine åndelige prøvelser uovervindelige. Jeg er den eneste i min familie, som er medlem af Kirken, og mine venner bryder sig ikke om Kirken og dens standarder. Desværre har jeg ikke været i stand til at ændre deres indstilling.

Jeg ved, at der findes mange mennesker som mig. Men jeg ved også, at vor himmelske Fader elsker os alle og ønsker, at vi skal være stærke. Når jeg føler mig modløs, tænker jeg på, hvor meget min himmelske Fader har velsignet mig. Han hører altid mine bønner og hjælper mig, til tider gennem familie og venner, og til andre tider gennem *Liahona*. Der er mange vidunderlige vidnesbyrd og historier i dette tidsskrift. Når jeg læser det, styrkes mit vidnesbyrd.

Jelena Sivopljas,
Tjernihiv Tsentralnij Gren,
Kiev-misionen i Ukraine

TIDSSKRIFTET ER ET MIRAKEL

Jeres tidsskrift er et sandt mirakel i mit hjem. Hver gang jeg kommer hjem med et nyt eksemplar af *Liahona* (russisk), så forsvinder det! Næste dag siger min far, som ikke er medlem af Kirken, at han har haft det med på arbejde og har læst det hele og været meget begejstret. Eller også siger min mor, som heller ikke er medlem af Kirken, at hun slet ikke kunne lægge det fra sig hele morgenen. Hun var især fanget af en artikel, der hed »Japan: Evangeliets lys øges i Østen« i martsnummeret 2001. Tak for dette mirakel. Det giver mig styrke til forsat at arbejde med min familie.

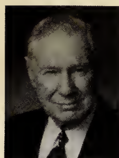
Marija Konovalova,
Kurgan Tsentralnij Gren,
Jekaterinburg-missionen i Rusland

Personlig åbenbaring kommer som et vidnesbyrd om sandheden og som vejledning i åndelige og timelige anliggender. Sidste dages hellige ved, at Åndens tilskyndelser kan modtages med hensyn til alle sider af livet, deriblandt også de daglige, konstante beslutninger.

SAMKVEM MED HELLIGÅNDEN

FOTOILLUSTRATION: DEREK ISRAELSEN; FOTO AF PRÆSIDENT FAUST: DON BUSATH

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Ved en pressekonference for nogle år siden blev præsident Gordon B. Hinckley stillet spørgsmålet: »Hvad er jeres kirkes største problem i dag?« Han svarede, at det var dens hurtige vækst.

Det er mere end 170 år siden Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret. Hvorfor fortsætter Kirken med at blomstre og vokse så hastigt? Hvad adskiller den fra andre kirker? Som svar på det kunne vi sige, at vores tro har flere forskellige særtræk. De omfatter selve organisationen med profeter og apostle, som Paulus sagde var Kirkens grundvold (se Ef 2:20), halvfjerdserkvorummer, lægmandspræsteskab, missionærsystemet, velfærdsprogrammet, templer, slægtsforskning og mange andre særlige kendetegn.

Men der er også en anden grund til vores vækst, en, som overgår alle andre. Følgende blev nedskrevet fra en samtale i 1839 mellem profeten Joseph Smith og Martin van Buren, som på det tidspunkt var USA's præsident:

»Under vores samtale med præsidenten udspurgte han os om, hvordan vores religion adskilte sig fra tidens andre religioner. Bror Joseph sagde, at vi adskiltes os ved dåbsmåden og Helligåndsgaven ved håndspålæggelse. Vi mener, at alt andet er indeholdt i Helligåndsgaven« (*History of the Church*, 4:42).

En af grundene til, at profetens svar var så inspireret, er, at retten til at nyde Helligåndens vidunderlige gaver overdrages alle medlemmer af Kirken kort efter dåben. Det er en opfyldelse af Frelserens løfte: »… og jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid« (Joh 14:16).

OPLYSNING OG FORSTÅELSE

Denne mægtige gave giver ledere og alle Kirkens værdige medlemmer ret til at nyde samkvem med Helligånden, som er et medlem af Guddommen og hvis opgave er at inspirere, åbenbare og undervise om alt. Følgen af denne begavelse er, at siden Kirken blev organiseret har lederne og medlemmerne nydt, og nyder stadig, fortsat åbenbaring og inspiration, som viser dem, hvad der er ret og godt. Inspiration og åbenbaring er så almindelig, så udbredt og så generel blandt lederne og medlemmerne, at der ligger en stærk åndelig grundvold under alt, hvad vi gør. Det opleves ved Kirkens forsamlinger, både store og små.

Hvorfor vokser og blomstrer Kirken? Det gør den på grund af guddommelig vejledning til dens ledere og

medlemmer. Dette begyndte i vor tid, da Gud Faderen og Jesus Kristus viste sig for Joseph Smith tidligt på foråret i 1820. Men vi siger, at Guds inspiration ikke er begrænset til de sidste dages hellige. Det Første Præsidentskab har udtalt: »De store religiøse ledere i verden som f.eks. Muhammed, Kong Fuzi og reformatorerne, samt filosoffer som Sokrates, Platon og andre modtog en del af Guds lys. Moralske sandheder blev givet dem af Gud til oplysning for hele nationer og for at bringe en højere grad af forståelse til den enkelte … Vi tror, at Gud har givet og fortsat giver alle mennesker tilstrækkelig kundskab til at hjælpe dem på deres vej til evig frelse« (»Statement of the First Presidency regarding God's Love for All Mankind«, 15. februar 1978).

Men vi erklærer højtideligt, at vi ved, at frelse i den kommende verden afhænger af, at man antager Jesu Kristi evangelium, sådan som det forkyndes af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. En vigtig faktor for frelse er personlig åbenbaring. Joseph Smith har sagt: »Ingen kan modtage Helligånden uden at modtage åbenbaring. Helligånden er en åbenbarer« (*History of the Church*, 6:58).

PERSONLIG ÅBENBARING

Sidste dages hellige, som har modtaget Helligåndsgaven ved håndspålæggelse, er berettiget til personlig inspiration i livets små begivenheder, såvel som når de står over for livets Goliater. Hvis vi er værdige, er vi berettiget til at modtage åbenbaring for os selv, forældre for deres børn, og medlemmer af Kirken i deres kaldelser. Men retten til at modtage åbenbaring for andre begrænser sig til vores forvaltning.

David, Isajs yngste søn, en simpel hyrdedreng, påtog sig frivilligt at slås mod kæmpen Goliat. David og hele Israels hær blev hånet af den mægtige kæmpes ydmygende spot, men David vidste, at han ved inspiration var blevet ført ud for at frelse Israel. Kong Saul var så imponeret af den unge mands tro og beslutsomhed, at han udpegede ham til at kæmpe mod Goliat. Goliat gjorde nar ad David, fordi han var ung og ikke havde nogen udrustning. David svarede, at han kom i Hærskarers Herres navn, Israels hærs Gud, og at de alle skulle få at se, at Herren ikke frelser med sværd eller spyd, »krigen er Herrens« (1 Sam 17:47). Så kastede David en sten fra sin slynge med en sådan kraft og præcision, at den trængte dybt ind i panden på Goliat. Goliat faldt døende til jorden, og filistrene flygtede i rædsel.

Hvad er der blevet af Davids levende Gud? Det er det største hån mod enhver fornuft at påstå, at Gud, der talte så åbent til Det Gamle Testamentes profeter, nu er stum, utilnærmelig og tavs.

Vi kunne spørge: Elsker Gud os mindre end dem, der blev ledt af fortidige profeter? Har vi mindre brug for hans vejledning og instrukser? Fornuften siger, at det ikke kan forholde sig sådan. Er han ligeglad? Har han mistet mælet? Er han taget bort på ferie for stedse? Sover han? Det urimelige i alle disse påstande er indlysende.

Da Frelseren underviste i synagogen i Kapernaum, forkyndte han åbent sin guddommelighed. Apostlen Johannes skriver:

»Efter dette var der mange af hans disciple, der forlod ham, og de fulgtes ikke mere med ham.

Jesus spurgte da de tolv: ›Vil I også gå jeres vej?‹

Simon Peter svarede ham: ›Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord,

og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige‹« (Joh 6:66-69).

Vi erkender og vidner om, at vi har modtaget samme hellige vidnesbyrd om Kristi guddommelighed, som Peter modtog.

Personlig åbenbaring kommer som et vidnesbyrd om sandheden og som vejledning i åndelige og timelige anliggender. Sidste dages hellige ved, at Åndens tilskyndelser kan modtages med hensyn til alle sider af livet, deriblandt

DEN FØRSTE ÅBENBARING, AF GLEN S. HOPKINSON

Hvorfor vokser og blomstrer Kirken? Det gør den på grund af guddommelig vejledning til dens ledere og medlemmer. Dette begyndte i vor tid, da Gud Faderen og Jesus Kristus viste sig for Joseph Smith tidligt på foråret 1820.

også de daglige, konstante beslutninger. Hvem ville, uden at søge inspiration fra Gud den Almægtige, drømme om at træffe vigtige beslutninger som: Hvem skal være min livsledsager? Hvilket erhverv skal jeg vælge? Hvor skal jeg bo? Hvordan skal jeg leve mit liv?

Mange trofaste sidste dages hellige er blevet advaret af Ånden, når de stod i fare for at lide overlast eller endog dø. Blandt disse var præsident Wilford Woodruff, som sagde:

»Da jeg vendte tilbage til Winter Quarters efter pionerrejsen [1847], sagde præsident Brigham Young til mig: ›Bror Woodruff, tag din hustru og dine børn med til Boston og bliv der, indtil du kan få samlet alle Guds hellige i New England og Canada og sendt dem til Zion.‹

Jeg gjorde, som han bad mig om. Det tog mig to år at samle dem alle, og jeg ledte den sidste gruppe (der var omkring hundrede). Vi ankom til Pittsburgh en dag ved solnedgang. Vi havde ikke lyst til at blive der, så jeg gik hen til det første dampskib, som skulle afgå. Jeg talte med kaptajnen og sikrede os plads om bord på dampskibet. Jeg havde netop gjort det, da Ånden meget kraftigt sagde til mig: ›Gå ikke om bord på det dampskib, hverken du eller din gruppe.‹ Jeg gik selvfølgelig hen til kaptajnen og sagde, at jeg havde ombestemt mig med hensyn til at vente.

Nå, skibet sejlede, og det var kun nået otte kilometer ned ad floden, da det brød i brand, og tre hundrede mennesker brændte ihjel eller druknede. Hvis jeg ikke havde adlydt den ånd og var taget med dampskibet sammen med hele min gruppe, så kan I se, hvad der var sket« (*Discourses of Wilford Woodruff*, red. G. Homer Durham, 1946, s. 294-295).

SÅDAN MODTAGER MAN ÅBENBARING

Visse regler og retningslinjer er nødvendige, hvis man skal modtage åbenbaring og inspiration. De omfatter (1) at man ærligt og oprigtigt stræber efter at holde Guds bud; (2) at modtageren er åndeligt beredt til at modtage et guddommeligt budskab; (3) at man anråber Gud i ydmyg, inderlig bøn; og (4) at man søger svar med urokkelig tro.

FOTOILLUSTRATION: DEREK ISRAELSEN

Jeg bærer vidnesbyrd om, at inspiration kan være enhvers kilde til håb, vejledning og styrke. Det er en af livets vidunderlige skatte. Det fører til en uendelig kundskab om Gud.

Hvordan virker åbenbaring og inspiration? Enhver har et indbygget »modtagersæt«, som, når det finindstilles, kan modtage guddommelig kommunikation. Elihu sagde til Job: »Men det er den ånd, som er i mennesket, den Almægtiges ånde, der giver dem indsigt« (Job 32:8). Om nødvendigt er det muligt, ligesom Nephi, at blive ledt fuldstændig af Ånden, uden på forhånd at vide, hvad man skal gøre (se 1 Nephi 4:6).

Hvordan modtages inspiration? Enos sagde: »Og medens jeg således kæmpede i ånden, da kom Herrens røst igen til mig« (Enos 1:10). Man hører ikke nødvendigvis en hørlig stemme. Åbenbaringens ånd kommer ved guddommelig bekræftelse. »Ja, se, jeg vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte gennem Helligånden, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte« (L&P 8:2).

Hvordan lød Herrens røst, som tishbitten Elias hørte? Det var ikke »en voldsom og kraftig storm, der splintrede bjerge og knuste klipper« og heller ikke »jordskælvet« og heller ikke »ilden«. Det var »en sagte susen« (se 1 Kong 19:11-12).

Sidste dages hellige, som har modtaget Helligåndsgaven ved håndspålæggelse, er berettiget til personlig inspiration i livets små begivenheder, såvel som når de står over for livets store Goliater.

Åndens indre stemme har evnen til at hviske og gennemtrænge alt (se L&P 85:6). Skrifterne siger: »... det [var] ikke ... en tordenrøst, ej heller var det en støjende og larmende røst, men se, det var en stille og fuldkommen mild røst, som om det var en hvisken, og den trængte ind i sjælens inderste« (Helaman 5:30).

Således indgyder Herren inspiration i ens sind ved åbenbaring, som om en røst talte. Da ældste Harold B. Lee (1899-1973) var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, bar han dette vidnesbyrd: »Jeg har et troende hjerte, takket være et enkelt vidnesbyrd, som kom, da jeg var barn. Jeg tror, jeg har været omkring ti år – måske elleve. Jeg var sammen med min far ude på en gård, som lå langt fra vores hjem, og jeg prøvede at få tiden til at gå, indtil far var klar til at tage hjem. På den anden side af hegnet lå nogle faldefærdige skure, som havde tiltrukket mig eventyrlystne dreng. Jeg var ved at kravle gennem hegnet, da jeg hørte en stemme, lige så tydeligt som I hører min: ›Gå ikke derover!‹ Den kaldte mig ved navn. Jeg

vendte mig og kiggede på far for at se, om det var ham, der talte til mig, men han var helt nede i den anden ende af marken. Der var ingen andre mennesker i nærheden. Da indså jeg, skønt jeg var barn, at der var personer, som jeg ikke kunne se, og jeg vidste, at jeg havde hørt en røst. Og når jeg [hører] og læser disse beretninger om profeten Joseph Smith, så ved jeg også, hvad det vil sige at høre en røst, for jeg har hørt en usynlig røst tale til mig« (*Divine Revelation*, Brigham Young University Speeches of the Year, 15. oktober 1952, s. 5).

ÅBENBARING I KIRKEN I DAG

Selv om ethvert trofast medlem af Kirken har ret til at modtage personlig åbenbaring, så er der kun én mand på jorden, som modtager åbenbaring for Kirken. Præsident Wilford Woodruff (1807-1898) sagde: »Guds kirke ville ikke overleve i 24 timer uden åbenbaring« (*Discourses of Wilford Woodruff*, s. 61).

Et medlem har skrevet: »Hver dag får mænd og kvinder ved åbenbaring en forståelse af den grundlæggende sandhed, at Gud har gengivet sit evangelium og sin Kirke.

Hver dag ledes Kirkens ledere ved åbenbaring til at styre Kirkens anliggender, både lokalt og på verdensplan.

Hver dag tilskyndes sidste dages hellige missionærer ved åbenbaringens ånd til at bære vidnesbyrd, til at vide, hvad de skal sige, til at vide, hvad de skal gøre og til at undervise ved åbenbaringens ånd.

Hver dag bringes Herrens sind og vilje, som den findes i Kirkens standardværker, til erindring i de sidste dages helliges sind ved åbenbaringens ånd.

Hver dag øges troen i hjertet på de trofaste, fordi åbenbaringen ses tydeligt i deres liv – i deres beslutninger med hensyn til ægteskab, profession, hjemmet, forretningsprojekter, lektieforberedelse og farer – kort sagt, i alle livets forhold.

Enhver sidste dages hellig kan ved åbenbaringens ånd vide, at præsident Joseph Fielding Smith [1876-1972] talte sandt, da han sagde:

›Herren velsigner ikke kun de mænd, som leder Kirken og besidder rigets nøgler, men *han velsigner også ethvert trofast menneske med inspirationens ånd*‹« (Roy W. Doxey, *Walk with the Lord*, 1973, s. 173-174, fremhævning er fra originalmanuskriptet).

Hvem er verdens profet i dag? Jeg bærer vidnesbyrd om, at profeten i verden i dag er Gordon B. Hinckley, der tjener som præsident for Kirken. Han er det eneste menneske, som besidder alle Guds riges nøgler på jorden. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds Kirke på jorden, og frelse i Guds nærhed fordrer, at man antager Jesu Kristi evangeliums fylde, sådan som det forkyndes i hans kirke.

Hvorfor er Kirken vokset så voldsomt i løbet af de sidste 170 år? Hvorfor vokser den fortsat med stadig hurtigere fart? Det gør den i høj grad på grund af guddommelig åbenbaring og inspiration.

Jeg beder til, at vi må leve på en sådan måde, at vi kan nyde Helligåndens følgeskab, for Helligånden har, under den Almægtiges ledelse, ledt hans folk og deres ledere fra Kirkens tidligste dage og frem til den store åndelige styrke, som den udgør i dag. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Retten til at nyde Helligåndens vidunderlige gaver overdrages ethvert medlem af Kirken kort efter dåben.

2. Helligåndsgaven giver medlemmer ret til personlig inspiration i livets små begivenheder, såvel som når de står over for livets store Goliater.

3. Fire retningslinjer for modtagelse af åbenbaring og inspiration fra Helligånden er (*a*) ærligt og oprigtigt at stræbe efter at holde Guds bud, (*b*) at være åndeligt beredt som modtager af guddommelige budskaber, (*c*) at bede til Gud i ydmyg, inderlig bøn og (*d*) at søge svar med urokkelig tro.

RÅD OG VEJLEDNING FRA PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

Den levende profets

ET PAGTSFOLK

»I er et pagtsfolk ... Da I blev døbt ind i denne Kirke, påtog I jer en forpligtelse, som hviler på jer hele livet, om at I skal leve, sådan som han ønsker, at I skal leve. Hver uge modtager I nadveren, symbolet på hans offer, hans lidelse for jer, og som en erindring om den pagt, som I har indgået om at påtage jer Jesu Kristi navn og holde hans bud. Og han indgår pagt med jer om, at han vil velsigne jer med sin Ånd.«[1]

YD BIDRAG TIL DET GODE I VERDEN

»Vi tror, at vi alle er Guds sønner og døtre, født med en guddommelig fødselsret, at der er godt i os, og at vi bør fremelske og nære det gode og gøre det synligt og lade det bidrage til det gode i verden.«[2]

VÆRDSÆT FORSKELLIGE KULTURER

»Misforståelser udspringer af uvidenhed og mistro. Når vi lærer forskellige kulturer at kende, kommer vi til at værdsætte dem.«[3]

VÆR EN GOD SIDSTE DAGES HELLIG

»Det er ikke vanskeligt at være en god sidste dages hellig. Man skal bare være god og hæderlig og rar og imødekommende og venlig og en god næste, så vil Herren anerkende ens indsats og ære en og velsigne en og velsigne ens hjem og familie og børn ... Lad os være sidste dages hellige. Lad os ranke ryggen, løfte hovedet og gebærde os, sådan som vi bør som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«[4]

VÆR VÆRDIGE TIL HANS VELSIGNELSER

»Bed hver eneste aften og hver eneste morgen ... Lad ikke noget komme ind i dit liv, som vil fratage dig lysten til at bede. Tal med din Fader i Himlen. Tal kærligt. Udtryk din tak til ham for hans velsignelser. Bed for det, som betyder mest for dig, så vil han høre og besvare dine bønner. Han vil bane vejen for dig, hvis du anråber ham og er værdig til hans velsignelser.«[5]

TROFASTE TIENDEBETALERE

»Jeg kan ikke lade være med at føle taknemlighed for de trofaste tiendebetalere i Kirken. Jeg ved, at Herren elsker dem. Jeg ved, at han elsker dem så meget, at han vil åbne himlens vinduer og udøse velsignelser over dem. Jeg har set det igen og igen og igen.«[6]

HÅB

»Folk står ikke uden håb. Alle bør indse, at der selv i de værste kriser findes et element af håb om, at folk kan omvende sig fra det, de har gjort, at de kan gøre det godt igen, at de kan vende om, at de kan forbedre sig og opnå glæde ved at gøre det.«[7]

HJÆLPEFORENINGEN

»Denne utrolige [Hjælpeforenings] organisation byder på venskaber, store muligheder for at yde tjeneste, oplysning og uddannelse, omsorg for nødlidende og mange andre muligheder. [For jer kvinder] er Hjælpeforeningen jeres kære og omsorgsfulde mor. I medgang og modgang velsigner den jer. Den byder på muligheder for vækst og udvikling. Den tilbyder jer venskab med de bedste kvinder i verden. Den er en trøst i sorgens stund, en velsignelse i trængsler, og den giver jer den uforlignelige glæde ved at omgås jeres egne.«[8] ☐

NOTER

1. Møde i Nouméa i Ny Caledonien, den 17. juni 2000.

TIL VENSTRE: FOTO: JED A. CLARK; TIL HØJRE: FOTOILLUSTRATION: STEVE BUNDERSON

ord

2. Interview i *Boston Globe*, den 14. august 2000.

3. Bemærkninger i National Press Club, den 8. marts 2000.

4. Regionalkonference i Ogden i Utah, den 21. maj 2000.

5. Møde i Pago Pago i Amerikansk Samoa, den 17. juni 2000.

6. Bemærkninger ved genindvielsen af 10. Wards kirkebygning i Salt Lake City, den 2. januar 2000.

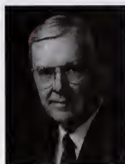
7. Presseinterview i forbindelse med udgivelsen af *Standing for Something*, den 11. februar 2000.

8. Møde for lærerstaben på Brigham Young University, den 12. september 2000.

»Hver uge modtager I nadveren ... som en erindring om den pagt, I har indgået om at påtage jer [hans] navn.«

Offerloven

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

For nogle år siden besøgte min familie og jeg Palmyra i New York; Kirtland i Ohio og Nauvoo i Illinois. Vi gennemgik Kirkens tidlige historie på den rejse og blev mindet om de overvældende ofre, som Kirkens grundlæggere måtte yde for at grundfæste Guds rige i denne sidste uddeling.

Mine overvejelser af deres ydmyge lydighed fik mig til at tænke på offerlovens evige natur. Den er en vigtig del af Jesu Kristi evangelium. Den har været praktiseret på Det Gamle Testamentes tid, på Det Nye Testamentes tid og på Mormons Bogs tid. Skønt praktiseringen af den ændredes i løbet af Det Nye Testamentes tid, så forblev hensigten med offerloven den samme, selv efter Jesu Kristi forsoning gjorde en ende på Moseloven.

Det første folk normalt tænker på, når de hører »Moseloven«, er dyreofre. Blodofrenes noget grusomme karakter har fået nogle til at spørge: »Hvordan kan en sådan aktivitet have noget som helst med kærlighedens evangelium at gøre?« Vi forstår bedre svaret på det spørgsmål, når vi forstår de to vigtigste formål med offerloven. Disse formål gjaldt Adam, Abraham, Moses og apostlene i Det Nye Testamente, og de gælder for os i dag, når vi anerkender og efterlever offerloven. Dets to vigtigste formål er at prøve og lutre os og at hjælpe os med at komme til Kristus.

»... thi jeg har besluttet i mit hjerte, siger Herren, *at prøve jer i alt, om I vil forblive tro i min pagt* til døden, så I kan findes værdige.

Thi om I ikke forbliver i min pagt, er I mig ikke værd« (L&P 98:14-15; fremhævelse tilføjet).

Offerloven giver os mulighed for at vise Herren, at vi elsker ham mere end noget andet. Som følge heraf bliver

DEN ENDELIGE DOM, AF JOHN SCOTT

De to vigtigste hensigter med offerloven er at prøve og lutre os og at hjælpe os med at komme til Kristus.

vejen nogle gange vanskelig, eftersom det er den fuldkommengørelsesproces, som bereder os på det celestiale rige for at »bo i Guds og Kristi nærhed fra evighed til evighed« (L&P 76:62).

Desuden har præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) forklaret, at »Kirkens hellige mission … [er] at indbyde alle til at komme til Kristus (L&P 20:59)« (»Kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham«, *Stjernen*, juli 1988, s. 76; se også Moroni 10:32). Set i det lys har offerloven altid været et middel, hvorved Guds børn kunne komme til Herren Jesus Kristus.

Hvordan hjælper ofre os med at komme til Kristus? Ingen vil nogensinde anerkende Frelseren uden først at have tro på ham. Derfor er evangeliets første grundsætning tro på Herren Jesus Kristus. I overensstemmelse hermed forklarede profeten Joseph Smith (1805-1844) det vigtige forhold mellem princippet tro og princippet offer: »Lad os her bemærke, at en religion, som ikke kræver villighed til at ofre alt, aldrig kan have den nødvendige kraft til at fremme den tro, som er nødvendig for liv og frelse … det er ved at ofre alt jordisk, at mennesker kan vide, at de gør det, som er velbehageligt i Guds øjne. Når et menneske har ofret alt, hvad han har, ja, selv sit liv, for sandhedens sag, i tro på, at Gud har kaldet ham til at yde dette offer, fordi han søger at gøre hans vilje, så ved han med vished, at Gud antager hans offer, og at han ikke har ej heller kommer til at søge hans åsyn forgæves. Under de omstændigheder kan han udvikle den tro, som er nødvendig for at han kan opnå evigt liv« (*Forelæsninger om troen*, s. 69).

For lige at opsummere: Vi skal vide, at det, vi gør, er velbehageligt i Guds øjne og forstå, at vi opnår den kundskab ved ofre og lydighed. De, der på denne måde kommer til Kristus, modtager en selvsikkerhed, som hvisker fred til deres sjæl og som i den sidste ende vil gøre det muligt for dem at opnå evigt liv.

HVAD VI LÆRER AF OFRE

Ofre gør det muligt for os at lære noget om os selv, nemlig hvad vi er villige til at ofre for Herren ved vores lydighed.

Bror Truman G. Madsen fortæller om et besøg i Israel sammen med præsident Hugh B. Brown (1883-1975), en Herrens apostel, som virkede som andenrådgiver og siden førsterådgiver i Det Første Præsidentskab. I en dal, der hedder Hebron, hvor fader Abrahams grav ifølge traditionen findes, spurgte bror Madsen præsident Brown: »Hvad er Abrahams, Isaks og Jakobs velsignelser?« Efter et kort øjebliks overvejelse svarede præsident Brown: »Efterkommere.«

Bror Madsen skriver: »Det røg ud af mig: ›Men hvorfor fik Abraham så befaling om at drage til bjerget Moria og ofre sit eneste håb om efterkommere?‹

Det var tydeligt, at [præsident Brown], som på det tidspunkt var næsten halvfems, havde overvejet og bedt om og grædt over det spørgsmål før. Til sidst sagde han: ›Abraham skulle lære noget om Abraham‹« (*The Highest in Us*, 1978, s. 49).

Lad os nu se på en anden måde, hvorpå offerloven førte folk til Kristus. I gamle dage førte blodofre folk til Kristus ved at være symbol og forvarsel på hans liv og mission.

Adam blev belært om, at det offer, som lå på alteret, var »et sindbillede på Faderens Enbårnes offer« (Moses 5:7). Det viser os, at oprindelig forstod vor Faders børn forholdet mellem deres ofre og Guds Lams offer (se L&P 138:12-13).

Det er i Mormons Bog, at vi finder nogle af de tydeligste lærdomme om hensigten med offerloven, sådan som den blev praktiseret under Moseloven. Nephi sagde, at det blev gjort som et symbol på Kristi offer (se 2 Nephi 11:4). Han skrev: »… vi [holder] dog Moseloven og ser med fasthed hen til Kristus … Thi i den hensigt blev loven givet« (2 Nephi 25:24-25). I Alma læser vi: »… de

[skuede] fremad til Kristi komme og betragtede Moseloven som et forbillede på hans tilkommelse ... Moseloven ... tjente til at styrke dem i deres tro på Kristus« (Alma 25:15-16).

Profeten Joseph Smith sagde: »Når som helst Herren åbenbarede sig for menneskene i fordums tid og gav dem befaling om at frembære ofre, blev det gjort, for at de i tro kunne se hen til tiden for hans komme og stole på forsoningens kraft til deres synders forladelse« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 69-70, se også side 66).

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) forklarede engang en ung mand, der kæmpede med sit vidnesbyrd, at indsats og kamp er nødvendig, hvis vi skal frelses af Jesus Kristus. Han fortalte min ven: »Det er ved offer og tjeneste, at man lærer Herren at kende.« Når vi ofrer vore selviske ønsker, tjener vor Gud og andre, bliver vi mere som han.

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt:

»Vi har stadig befaling om at yde ofre, men ikke ved udgydelse af dyreblod. Vi yder vore største ofre, når vi gør os selv mere hellige.

Det gør vi ved vor lydighed mod Guds bud. På den måde er lydighedsloven og offerloven uadskilleligt knyttet til hinanden … Når vi efterlever disse og andre befalinger, sker der noget vidunderligt med os … Vi bliver mere hellige, [mere] som vor Herre!« (»Det lærte vi af Eva«, *Stjernen*, januar 1988, s. 80).

Faktisk vil ordet *offer* sige, at man helliger noget eller gør det helligt.

JOSEPH SMITH, AF ALVIN GITTINS

Profeten Joseph Smith sagde: »Lad os her bemærke, at en religion, som ikke kræver villighed til at ofre alt, aldrig kan have den nødvendige kraft til at fremme den tro, som er nødvendig for liv og frelse.«

EN LOV FRA BEGYNDELSEN

Vores første undervisning i offerloven, såvel som i andre evangeliske principper, begyndte i vores førjordiske tilværelse. Vi blev undervist i evangeliets fylde og frelsesplanen (se L&P 138:56). Vi kendte til Frelserens mission og hans kommende sonoffer, og vi opretholdt ham villigt som vores Frelser og Forløser. Faktisk erfarer vi fra Johannes Åbenbaring det 12. kapitel vers 9 og 11, at det er »Lammets blod« (Kristi sonoffer) og vores vidnesbyrd, at vi kan overvinde satan. Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) forklarede: »I begyndelsen besluttede Herren at give mennesket viden om det gode og det onde og gav det befaling om at holde sig til det gode og afstå fra det onde. Men skulle mennesket fejle, ville han give det offerloven og tilvejebringe en Frelser, således at vi kunne bringes tilbage til Guds nærhed og nyde evigt liv sammen med ham. Det var den forløsningsplan, som den Almægtige valgte og indførte, før mennesket blev sat på jorden« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1998, s. 98).

Adam og Eva blev belært om offerloven og fik befaling om at efterleve den ved at bringe ofre. Disse omfattede to symboler: Hjordens førstefødte og markens første frugter. De adlød uden at stille spørgsmål (se Moses 5:5-6). Præsident David O. McKay (1873-1970) påpegede: »Hensigten med denne [lov] var, at det bedste som jorden frembragte, flokkens eller hjordens bedste dyr ikke skulle bruges af en selv, men gives til Gud« (»The Atonement«, *Instructor*, marts 1959, s. 66). På et

tidspunkt i menneskets historie, hvor det var en kamp at skaffe mad til familien, fik de, der stræbte efter at tilbede Herren, besked på at ofre det bedste af deres livsfornødenheder. Det var en stor prøve på Adams og Evas tro, og de adlød.

På samme måde bragte Abel, Noa, Abraham, Isak, Jakob og alle de hellige profeter fra Adam til Moses ofre til Herren.

MOSELOVEN

På grund af israelitternes oprørskhed på Moses' tid, blev offerloven ændret. Den blev en streng lov, som krævede daglig udførelse af visse ritualer og ordinancer. På Moses' tid skete der en vækst i antallet og forskelligheden af offerlovens ofre. Moselovens ofre bestod af fem store ofre, som kan opdeles i to hovedgrupper: Obligatoriske og frivillige ofre. Forskellen på de obligatoriske og de frivillige ofre kan sammenlignes med forskellen på tiendeloven og fasteofferloven.

Men én ting forblev uændret ved alle disse ofre: Alt, som havde med Moselovens ofre at gøre, pegede hen mod Kristus. Ligesom Kristus fungerede præsten som formidler mellem folket og deres Gud. Ligesom Kristus skulle præsten være af den rette slægt for at kunne virke i sit embede. Ligesom Kristus bragte den, som ydede offeret, lydigt det, som loven krævede.

Den del af ofringen, som mest af alt mindede om Frelseren, var selve blodsofferet. Lad mig vise nogle paralleller.

Efter Frelserens store offer blev offerordinancen erstattet af nadverens ordinance. På en måde kan man sige, at ofring *ændredes fra offeret til* offerbringeren.

For det første blev dyret, ligesom Kristus, udvalgt og salvet ved håndspålæggelse. (Den hebraiske titel *Messias* og den græske titel *Kristus* betyder begge »den salvede«). For det andet skulle dyrets livsblod udgydes. For det tredje skulle dyret være lydefrit – helt fri for fysiske skavanker – helt, fuldkomment og perfekt. For det fjerde skulle offeret være rent og værdigt. For det femte skulle offerdyret være et husdyr, det vil sige tamt og til gavn for mennesket (se 3 Mos 1:2-3, 10; 22:21). For det sjette og syvende skulle dyret til det originale offer, som Adam udførte og som var det mest almindelige offer under Moseloven, være et førstefødt dyr og være af hankøn (se 2 Mos 12:5; 3 Mos 1:3; 22:18-25). For det ottende skulle afgrødeofferet knuses til mel og bages til brød, hvilket minder os om vor Herres titel af Livets Brød (se Joh 6:48). For det niende skulle førstegrøden, som blev ofret, minde os om, at Kristus var førstegrøden af dem, som opstår (se 1 Kor 15:20). (Se også Bible Dictionary, »Sacrifice«, red Daniel H. Ludlow, *Encyclopedia of Mormonism*, 5 bind, 1992, 3:1248-1249).

OPFYLDELSE AF LOVEN

Offerloven med dens system af ofre, som Moses fik overdraget, blev stadig efterlevet på Det Nye Testamentes tid. Jesus Kristus i Det Nye Testamente var Jahve fra Det Gamle Testamente, han, som oprindelig gav Moseloven og foreskrev de elementer i loven, som specifikt pegede hen til hans fremtidige sonoffer. Han var altså den,

TIL VENSTRE: UDSNIT AF KORSFÆSTELSEN, AF HARRY ANDERSON; HEROVER TIL HØJRE: UDSNIT AF ADAM OG EVA BRINGER OFRE, AF DEL PARSON; HERUNDER TIL HØJRE: UDSNIT AF TIL ERINDRING OM FRELSEREN, AF LONNI CLARKE

DE TRE NEPHITER, AF GARY L. KAPP

Jesus fortalte sine nephitiske apostle, at han ikke længere ville anerkende brændofre, men at hans disciple skulle ofre »et sønderknust hjerte og en angergiven ånd«. I stedet for at forlange vores dyr eller afgrøder, forlanger Herren nu, at vi giver afkald på al ugudelighed.

der havde myndighed til at opfylde loven, og hans sidste ord – »Det er fuldbragt« (Joh 19:30) – antyder, at det var sket.

Amulek forklarede opfyldelsen af loven på denne måde:

»Derfor er det nødvendigt, at et stort og sidste offer gøres, og da skal der blive … ende på blodsudgydelse; da skal Moseloven fuldkommes …

Se, det er hele betydningen af loven; hver eneste del deraf henviser til det store og sidste offer; og dette store og sidste offer skal være Guds Søn, ja, det skal være uendeligt og evigt« (Alma 34:13-14).

Og her er en meget vigtig sandhed: Vi bør forstå, at Moseloven ikke er det samme som offerloven. Skønt Moseloven er fuldkommengjort, er offerlovens principper fortsat en del af Kirkens lære. Hovedformålet med offerloven er at stadig prøve os og hjælpe os med at komme til Kristus. Efter Frelserens store offer blev der foretaget to ændringer i praktiseringen af denne lov. For det første blev offerordinancen erstattet af nadverens ordinance. Og for det andet forårsagede denne ændring, at man fra at ofre dyr nu ofrede sig selv. På en måde kan man sige, at ofring ændredes fra *offeret* til *offerbringeren*.

Når vi overvejer udskiftelsen af dyreofret med nadveren, kan vi ikke undgå at bemærke en tæt forbindelse mellem de to. Både ofring og nadver:

- Påvirkes af den enkeltes indstilling og værdighed (se Amos 5:6-7, 9-10, 21-22; 3 Nephi 18:27-29; Moroni 7:6-7).
- Udføres af præster, som handler under Det Aronske Præstedømme (se L&P 13:1; 20:46).
- Fokuserer på Kristus (se Luk 22:19-20; Alma 34:13-14).
- Anvender symboler, der repræsenterer Kristi kød og blod (se Luk 22:19-20; Moses 5:6-7).

■ Frembyder et middel, hvorved man kan indgå eller forny pagter med Gud (se 3 Mos 22:21; L&P 20:77, 79).

■ Udføres regelmæssigt på sabbatten, såvel som ved andre særlige lejligheder (se 3 Mos 23:15; L&P 59:9-13).

■ Forbindes med måltider, der symbolsk repræsenterer forsoningen (se 3 Mos 7:16-18; Matt 26:26).

■ Er de eneste frelsende ordinancer, hvor medlemmerne deltager på egne vegne mere end én gang.

■ Udgør et vigtigt skridt i omvendelsesprocessen (se 3 Mos 19:22; 3 Nephi 18:11, Moses 5:7-8).

Præsident Joseph F. Smith sagde at hensigten med nadveren »er, at vi konstant skal erindre Guds Søn, som har forløst os fra evig død og bragt os tilbage til livet gennem evangeliets kraft. Inden Kristus kom til jorden, erindrede jordens indbyggere sig dette gennem en anden ordinance, som omfattede ofring af dyr, en ordinance som var et forbillede på det store offer, som skulle finde sted i tidernes midte« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1998, s. 102).

OFRING AF OS SELV

Efter sin jordiske tjenestegerning ophøjede Kristus offerloven til et nyt plan. Da Jesus beskrev, hvordan loven skulle fortsætte, sagde han til sine nephitiske apostle, at han ikke længere ville anerkende brændofre, men at hans disciple skulle ofre »et sønderknust hjerte og en angergiven ånd« (3 Nephi 9:19-20; se også L&P 59:8, 12). I stedet for at forlange vores dyr eller afgrøder, forlanger Herren nu, at vi giver afkald på al ugudelighed. Denne højere efterlevelse af offerloven rækker ind i et menneskes inderste sjæl. Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Det har aldrig været et virkeligt, personligt offer at anbringe et dyr på alteret. Men det er derimod vores villighed til at anbringe dyret i os selv på alteret og lade det fortære« (»Fornægt jer selv al ugudelighed«, *Stjernen*, juli 1995, s. 67).

Hvordan viser vi Herren, at vi rent symbolsk har anbragt os selv på vor tids offeralter? Vi viser ham det ved at efterleve det første store bud: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind« (Matt 22:37). Når vi overvinder vore egne selviske ønsker og sætter Gud først i vores liv og indgår pagt om at tjene ham, uanset hvad det måtte koste, så efterlever vi offerloven.

En af de bedste måder at sikre sig, at man holder det første og store bud er ved at holde det andet store bud. Mesteren selv forkyndte, at »alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort imod mig« (Matt 25:40). Kong Benjamin forkyndte, at »når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud« (Mosiah 2:17). Graden af vores kærlighed til Herren og vore medmennesker kan måles på, hvad vi er villige til at ofre for dem. Offer er at udvise sand kærlighed.

Til tider er den mest effektive måde at belære om et princip på at vise et praktisk eksempel på dets anvendelse. Lad mig fortælle om to eksempler, som jeg er personlig bekendt med. Jeg er klar over, at mange andre medlemmer af Kirken kunne fortælle om lignende betydningsfulde historier om ofre omgående medlemmer af deres egen familie.

Min oldefar Henry Ballard blev medlem af Kirken i England, rejste til Amerika og led store afsavn under sin rejse vest på til Utah. På samme måde måtte min oldemor Margaret McNeill Ballard udholde mange trængsler, da hun vandrede over prærien som 11-årig. Da jeg for nogle år siden fulgte pionerruten sammen med min familie, greb jeg mig selv i at fundere over, hvordan mine trofaste oldeforældre dog havde overlevet den vandring, og hvordan det havde været muligt for dem at udrette det, som de gjorde i løbet af deres liv. De lærte bestemt Gud og hans hellige Søn at kende, mens de villigt gav alt, hvad de havde for at tjene dem. Henry Ballard tjente trofast som biskop i Logan 2. Ward i næsten 40 år. Hans

hengivne hustru Margaret tjente som hjælpeforeningspræsidentinde i 30 år.

Vores hengivenhed over for riget bør leve op til vore trofaste forfædres, selv om vore ofre er anderledes. I Kirken i dag ser vi mange eksempler, der får os til at forstå, at ofre for evangeliets sag stadig er vigtige, og at det at komme til Kristus kræver lige så megen hengivenhed og opofrelse, som det altid har gjort.

For eksempel havde jeg for ikke så længe siden fået til opgave at præsidere over en regionalkonference i La Paz i Bolivia. Nogle medlemmer kom fra små byer og landsbyer langt væk fra og udviste stor offervilje og hengivenhed ved at komme til møderne. Inden præstedømmets lederskabsmøde hilste jeg på brødrene, da de trådte ind i salen. Jeg lagde mærke til, at en ældre brors skjorte skiftede farve fra brystet og nedefter. Den øverste del var hvid, mens den nederste del var brunlig rød. Han og tre af hans venner, som alle var bærere af Det Melkisedekske Præstedømme, var rejst i mange timer. De havde måttet gå det meste af vejen og var vadet gennem to floder, hvor det brunlig røde vand nåede dem til brystet. De havde prajet en lastbil og stået på ladet de sidste to timer af deres rejse.

Deres offer og deres holdning til det gjorde mig meget ydmyg. En af disse trofaste mænd sagde til mig: »Ældste Ballard, du er en Herrens apostel. Mine brødre og jeg ville gøre hvad som helst, der blev krævet af os for at blive undervist af dig.«

Har vi en lignende indstilling, når vi bliver bedt om at overvære lederskabsmøder i stav eller ward eller gren?

VELSIGNELSERNE VED AT OFRE

Vi synger: »Offer og lydighed palmen ham bringer« (»Priser profeten«, *Salmer og sange*, nr. 17). Det er et sandt princip. Lad mig illustrere det med en personlig oplevelse.

Jeg blev udnævnt til biskop i et ward i Salt Lake Citys forstæder i 1958. Det var på den tid, hvor de lokale medlemmer selv skulle betale 50% af omkostningerne ved et kirkebyggeri. En af de vigtigste lederskabserfaringer i mit liv kom, flere uger før vores bygning skulle indvies. Vores ward, som bestod af unge familier, der kæmpede for at få økonomien til at hænge sammen, skulle skaffe 30.000 $. Jeg fastede og bad for at få at vide, hvad jeg skulle sige til dem i den forbindelse. Vi havde allerede presset dem meget hårdt.

Da brødrene samledes til præstedømmemøde, følte jeg mig tilskyndet til at læse det vidnesbyrd, som ældste Melvin J. Ballard, min bedstefar, bar, da han blev ordineret til De Tolv Apostles Kvorum den 7. januar 1919. Jeg citerer en lille del af det, som omhandler hans oplevelse i 1917, da han havde søgt Herrens vejledning i en sag, hvor der ikke var noget fortilfælde for vejledning:

»Den nat modtog jeg en vidunderlig manifestation og et indtryk, som jeg aldrig har glemt. Jeg blev ført til dette sted – ind i dette værelse. Jeg så mig selv her sammen med jer. Jeg fik at vide, at jeg ville få lov at nyde endnu et privilegium. Og jeg blev så ført ind i et værelse, hvor jeg fik at vide, at jeg skulle møde nogen. Da jeg trådte ind i lokalet, så jeg, siddende på en forhøjning, det mest herlige væsen, jeg nogensinde har set, og jeg blev ført hen for at hilse på ham. Da jeg nærmede mig, smilede han, kaldte mig ved navn og rakte sin hånd frem mod mig … Han lagde sine arme om mig og kyssede mig, mens han trykkede mig ind mod sit bryst. Og han velsignede mig, indtil det bruste gennem hele min krop. Da han var færdig, faldt jeg ned for fødderne af ham, og der så jeg naglemærkerne, og da jeg kyssede dem, skyllede en inderlig glæde gennem min krop, og jeg følte, at jeg virkelig var i himlen. Den følelse, som fyldte mit hjerte var: Åh, kunne jeg dog bare leve værdigt … så jeg til sidst, når jeg har fuldført mit liv, kan træde ind i hans nærhed og føle den følelse, som jeg *da* følte i hans nærhed. Jeg ville give alt, hvad jeg er og nogensinde kan gøre mig håb om at blive!«

ILLUSTRATION: BETHANY SNOW

En ældre brors skjorte var brunlig rød fra brystet og nedefter. Han og tre af hans venner var rejst i mange timer for at komme til regionalkonferencen. De havde måttet gå det meste af vejen og var vadet gennem to floder, hvor det brunlig røde vand nåede dem til brystet.

(Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness*, 1966, s. 66).

Herrens Ånd rørte hjertet på de trofaste brødre i mit wards præstedømmemøde den dag. Vi vidste alle, at med større tro på Jesus Kristus, vores Frelser og Forløser, kunne vi nå vores mål. I løbet af den dag kom familie efter familie til mit kontor med penge. De ydede personlige ofre, som langt overgik det, jeg som biskop nogensinde kunne have forlangt af dem. Kl. 20 søndag aften havde wardssekretæren udskrevet kvitteringer for lidt over 30.000 $.

Offervilje nedkaldte i sandhed himlens velsignelser over medlemmerne af vores ward. Jeg har aldrig boet blandt mennesker, som var mere ét, mere omsorgsfulde og mere betænksomme over for hinanden end de medlemmer. Ved vores store offer blev vi knyttet sammen i den evangeliske kærligheds og tjenestes sande ånd.

Det er stadig nødvendigt at yde ofre, hvis vi skal udvikle en tro, som er stærk nok til at sikre os evigt liv. Jeg tror, at vi bør øge vores åndelige hengivenhed og tjeneste til Herren og andre for at vise vores kærlighed til ham og vor himmelske Fader.

OVERFLODENS PRØVE

Når vi nu overvejer offerlovens betydning i vores eget liv, lad os da betragte de omgivelser, som vi befinder os i. De velsignelser, som vi nyder i vore dage, er enorme. Vi må være meget på vagt over for utaknemlighed. Herren har sagt: »Og i intet fortørner mennesket Gud mere, og mod ingen er hans vrede blusset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting« (L&P 59:21). Offerlovens ånd fremmer taknemlighed.

Vi lever i en tid med stor velstand, som, når historien skrives, måske vil vise sig at være lige så ødelæggende for

vore sjæle, som de fysiske forfølgelser var det for vore pionerforfædre. Præsident Brigham Young (1801-1877) advarede: »Fattigdom, forfølgelse og undertrykkelse har vi udholdt. Mange af os oplevet at miste alt, set i verdsligt perspektiv. Giv os velstand og se, om vi kan udholde det og stadig være villige til at tjene Gud. Se om vi vil være lige så villige til at ofre millioner, som vi har været til at ofre det, som vi havde i vores fattigdom« (*Deseret News Weekly*, den 26. oktober 1870, s. 443).

Vi gør klogt i at erindre os den velstandscyklus, som findes i Mormons Bog, hvor de, som blev velsignet for deres retskaffenhed, blev velhavende og siden glemte Herren. Lad os ikke glemme Herren i vores velstand. Lad os bevare offerlovens ånd og altid takke ham for det, som vi har, selv om det måske ikke er så meget, som andre har.

Hvis der er noget, jeg frygter, så er det, at princippet om ofre er ved at glide fra os. Hvis det bliver for let at være medlem af denne kirke, bliver vores vidnesbyrd svagt, og vidnesbyrdets rødder vil ikke synke ned i troens muld, som de gjorde det for vore pionerforfædre.

Lyt til skriftens ordvalg, når den beskriver omfanget af de ofre, som Herren forlanger af os: »… giv [Gud] hele jeres sjæl som et offer« (Omni 1:26; se også Mosiah 2:24). »[Bring] jeres legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag« (Rom 12:1). Herren har selv sagt, at vi skal holde vores »pagter ved opofrelse, ja, ved ethvert offer, som jeg, Herren, vil fordre« (L&P 97:8). Det offer, som Herren forlanger af os, er, at vi helt og holdent renser os for det »naturlige menneske« (Mosiah 3:19) og al den ugudelighed, som følger med det. Når vi helt overgiver os til Herren, vil han forårsage en stor forandring i os, og vi bliver nye mennesker, retfærdiggjorte, helliggjorte og født på ny med hans billede i vores åsyn (se Mosiah 5:2; Alma 5:14; Moses 6:59-60).

Som i alt andet udviste vor Herre og Frelser det største eksempel på opofrelse. Hans guddommelige mission fuldførtes, da han gav sit liv for vores forløsning. Ved sit personlige offer udvirkede han en måde, hvorpå vi kan få tilgivelse for vore synder og vende tilbage til Faderens nærhed.

Jeg står i dag som et særligt vidne om denne enestående begivenhed. Jeg bærer vidnesbyrd om dette helligste af alle ofres vidtrækkende virkning. Engang i fremtiden i et andet liv, hvor vores begrænsede forstand øges, vil vi i langt højere grad forstå Forsoningens gennemtrængende kraft og føle en endnu større taknemlighed, beundring, forgudelse og kærlighed til vores Frelser på en måde, som det ikke er muligt i denne sfære.

Hvis der er noget, jeg frygter, så er det, at princippet om ofre er ved at glide fra os. Dette princip er en af Guds love. Vi er forpligtet til at forstå og efterleve den. Hvis det bliver for let at være medlem af denne kirke, bliver vores vidnesbyrd svagt, og vidnesbyrdets rødder vil ikke synke ned i troens muld, som de gjorde det for vore pionerforfædre. Må Gud give, at enhver af os må opnå en forståelse af offerloven og en overbevisning om nødvendigheden af den i dag. Det er af afgørende betydning, at vi forstår den lov og efterlever den. □

Fra en tale holdt for lærere i Kirkens Uddannelsessystem på Brigham Young University den 13. august 1996.

UDSNIT FRA DEN ØDELAGTE HÅNDKÆRRE, AF OLINDA H. REYNOLDS

Jeg tilgav min bror

Diosaflor Temblor

Da jeg var 11 år gammel, kom min bror og jeg op at skændes, og jeg nægtede at tilgive ham. I tre lange år sled han for at opnå min tilgivelse, men jeg blev ved med at afvise ham og ignorerede hans bestræbelser. Jeg følte hele tiden *en skyldfølelse* – som om jeg bar på mit livs tungeste byrde. Men jeg var egoistisk, og jeg var for stolt til at indrømme, at jeg havde taget fejl. Jeg fatter ikke, hvordan min bror kunne være så tålmodig med mig.

Nu er jeg 14 år. For nylig fik jeg mulighed for at berede mig på at tage til templet i Manila her i Filippinerne for at udføre dåb for de døde. Jeg blev klar over, at jeg måtte gøre noget for at få afklaret situationen med min bror. Jeg ville gerne omvende mig og blive venner med min bror igen, men jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Hver eneste aften tænkte jeg på, hvordan jeg skulle fortælle ham, at jeg var ked af det, men jeg var for genert til at tale med ham om det. Gennem flere nætter tumlede jeg med problemet. Til sidst, da jeg havde bedt om det, besluttede jeg at skrive et brev til ham. Jeg lagde brevet på hans værelse, inden jeg tog af sted til templet.

Jeg følte mig mere lettet end nogensinde før. Min tunge byrde var væk, og jeg følte mig meget glad. Men hvad der var vigtigere end det, jeg følte mig værdig til at træde ind i Herrens hus. Jeg indså, at hvis jeg havde lyttet til Helligåndens tilskyndelser, så havde jeg tilgivet min bror meget tidligere. Og jeg bad til, at min bror og Herren ville tilgive mig, at jeg havde båret nag så længe.

Jeg er taknemlig for tilgivelsens kraft og for, at Jesu Kristi forsoning kan gøre vores familie lykkelig igen. □

Diosaflor Temblor er medlem af Dumaguete 2. Gren i Dumaguete Distrikt i Filippinerne.

ILLUSTRERET AF KEVIN MCCAIN

Solbærbusken

»Tak, hr. gartner, fordi du elskede mig nok til at beskære mig.«

Ældste Hugh B. Brown (1883-1975)
De Tolv Apostles Kvorum

Hugh B. Brown blev født i Granger i Utah og voksede op i Alberta i Canada. Fra 1961 til 1970 tjente han som rådgiver i Det Første Præsidentskab til David O. McKay, som var Kirkens niende præsident. Han var en dygtig taler og underviser, som havde stor kærlighed og forståelse for Kirkens unge.

Engang imellem spekulerer man på, om Herren virkelig ved, hvad han skal stille op med en. Nogle gange tænker man på, om man ikke bedre end han ved, hvad man burde gøre, og hvad man burde blive til. Lad mig fortælle jer en historie. Den omhandler en begivenhed i mit liv, hvor Gud viste mig, at han vidste, hvad der gavnede mig bedst.

Jeg boede oppe i Canada. Jeg havde købt mig en gård. Den var noget faldefærdig. En morgen, da jeg gik udenfor, fik jeg øje på en solbærbusk. Den var blevet over to meter høj. Der var ikke andet end grene tilbage. Der var hverken blomster eller bær. Jeg var vokset op på en frugtplantage i Salt Lake City, inden vi rejste til Canada, og jeg vidste, hvad man skulle gøre ved solbærbusken. Så jeg fik fat i en havesaks og klippede den ned, så der kun var stubbene tilbage. Daggryet var lige begyndt at titte frem, og jeg syntes, at jeg så en tåre i toppen af hver af disse stubbe, og jeg troede, at solbærbusken græd. Jeg var ret naiv dengang (og det er jeg vel til en vis grad endnu), så jeg kiggede ned på den og smilede og sagde: »Hvorfor græder du?« Og ved I hvad, jeg syntes, at jeg hørte solbærbusken sige:

»Hvor kunne du gøre det imod mig? Jeg voksede jo så godt. Jeg var næsten lige så stor som skyggetræet og frugttræet, som står på den anden side af hegnet, og nu har du beskåret mig. Alle andre planter i haven vil se ned på mig, fordi jeg ikke blev til det, som jeg burde være blevet til. Hvor kunne du gøre det imod mig? Jeg troede, at du var havens gartner.«

Det var det, jeg syntes at høre solbærbusken sige, og jeg syntes det så inderligt, at jeg svarede den. Jeg sagde: »Hør her, lille solbærbusk. Jeg er havens gartner, og jeg ved godt, hvad du gerne vil være. Men jeg har ikke haft til hensigt, at du skulle være et skyggetræ eller et frugttræ. Jeg vil have, at du skal være en solbærbusk, og en dag, lille solbærbusk, når du bugner af frugt, vil du sige: ›Tak, hr. gartner, fordi du elskede mig nok til at beskære mig. Tak, hr. gartner.‹«

Årene gik, og så befandt jeg mig i England. Jeg havde kommandoen over et kavaleriregiment i den canadiske hær. Jeg havde rang af stabsofficer i den britisk-canadiske hær. Jeg var stolt af min stilling. Og der var en mulighed for, at jeg kunne blive general. Jeg havde bestået alle eksaminerne. Jeg havde den rette anciennitet. Den eneste mand, som stod mellem mig og rangen som general i den britiske hær, faldt i kamp, og jeg modtog et telegram fra London. Der stod: »Kom hen på mit kontor kl. 10 i morgen tidlig,« underskrevet general Turner.

Jeg drog af sted til London. Jeg trådte kækt ind på generalens kontor og gjorde kækt honnør. Og han hilste på mig på den måde, som officerer af højere rang ofte hilser. Det virker, som om de siger: »Forsvind, din orm!« Han sagde: »Sid ned, Brown.« Så sagde han: »Jeg er ked af, at

ILLUSTRERET AF RICHARD HULL

Den forfremmelse, som Hugh B. Brown havde fortjent, blev ham nægtet. Sønderknust spurgte han Herren hvorfor, og han syntes at høre sin egen stemme svare: »Jeg er havens gartner.« Senere indså han, hvor store velsignelser han havde opnået, fordi han havde ladet Herren forme sit liv.

jeg ikke kan foretage forfremmelsen. De har fortjent den. De har bestået alle eksaminerne. De har den rette anciennitet. De er en god officer, men jeg kan ikke forfremme Dem. De skal vende tilbage til Canada og fungere som uddannelsesofficer og transportofficer.« Det, som jeg havde håbet og bedt om i ti år, gled nu ud mellem fingrene på mig.

Så gik han ind i lokalet ved siden af for at tage en telefon, og på hans skrivebord så jeg mine tjenestepapirer. Hen over det nederste af siden stod der: »DENNE MAND ER MORMON.« Vi var ikke ret populære dengang. Da jeg så det, vidste jeg, hvorfor jeg ikke var blevet forfremmet. Han kom tilbage og sagde: »Det var alt, Brown.« Jeg gjorde atter honnør, men ikke så kækt denne gang, og så gik jeg.

Jeg steg på toget og tog tilbage til min by, som lå 190 kilometer derfra. Mit hjerte var knust, og min sjæl var fuld af bitterhed. Og hvert eneste dunk af hjulene mod skinnerne syntes at sige: »Du er en fiasko.« Da jeg nåede tilbage til mit telt, var jeg så bitter, at jeg kylede min kasket på feltsengen. Jeg knyttede næverne og rystede dem mod himlen. Jeg sagde: »Hvor kunne du gøre det imod mig, Gud? Jeg har gjort alt, hvad jeg kunne for at nå mit mål. Der er intet, som jeg kunne have gjort eller skulle have gjort, som jeg ikke har gjort. Hvordan kunne du gøre det imod mig?« Jeg var fuld af gift og galde.

Og så hørte jeg en stemme, og jeg genkendte tonen. Det var min egen stemme, og den sagde: »Jeg er havens gartner. Jeg ved, hvad jeg forventer af dig.« Bitterheden forlod min sjæl, og jeg faldt på knæ ved min feltseng og bad om tilgivelse for min utaknemlighed og bitterhed. Mens jeg lå der på knæ, hørte jeg en sang blive sunget i et telt i nærheden. En flok unge mormoner mødtes regelmæssigt hver tirsdag aften. Jeg deltog som regel sammen med dem. Vi sad på gulvet og afholdt GUF. Mens jeg lå der og bad om tilgivelse, hørte jeg dem synge:

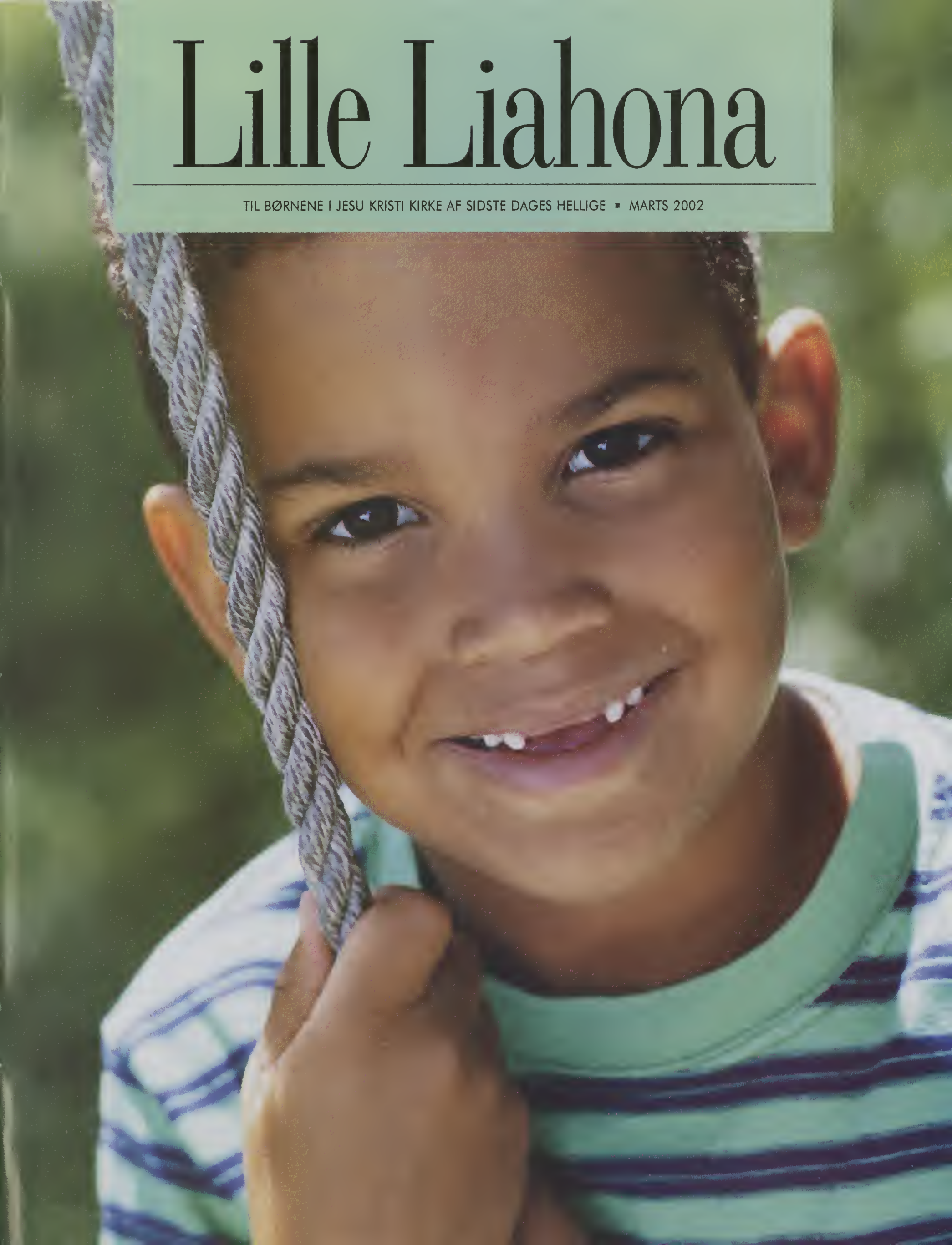
Det er måske ej i kampens gny, ej ude på alfarvej,
det er måske ej i røg og sky, at Herren har brug for mig.
Men når han mig kalder ved sin Ånd, til noget at
gøre her,
Da vil jeg lydigt fra denne stund ham tjene i al min færd
(Salmer og sange, nr. 178*)*

Jeg rejste mig igen som en ydmyg mand. Og nu, næsten 50 år senere, kigger jeg op til ham og siger: »Tak, hr. gartner, fordi du beskar mig, fordi du elskede mig nok til at såre mig.« Jeg kan nu se, at det var klogt, at jeg ikke blev general på det tidspunkt, for hvis det var sket, ville jeg have været den øverstbefalende officer for hele det vestlige Canada. Jeg ville have haft en god løn hele livet, et sted at bo og en pension, men jeg havde måtte opdrage mine seks døtre og to sønner på kaserner. De ville uden tvivl have giftet sig uden for Kirken, og jeg tror ikke, at jeg var blevet til noget. Jeg er alligevel ikke blevet til noget særligt, men jeg har klaret mig bedre, end jeg ville have gjort, hvis Herren havde ladet mig følge den vej, jeg gerne ville.

Mange af jer vil få svære oplevelser: Skuffelser, hjertesorger, tab og nederlag. I vil blive prøvet og lutret. Jeg ønsker, at I skal vide, at hvis I ikke får det, som I mener, at I burde have, så husk på, at Gud er gartner her. Han ved, hvad han vil have, at I skal være. Underkast jer hans vilje. Vær værdig til hans velsignelser, og så vil I få hans velsignelser. □

Tidligere trykt i New Era *i januar 1973.*

(Side 25 af *Liahona* følger efter Kirkenyt og *Lille Liahona*).

Lille Liahona
TIL BØRNENE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ▪ MARTS 2002

VORE PROFETER OG APOSTLE TALER TIL OS

ÆRBØDIGHED

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

For en del år siden fik jeg mulighed for at rejse sammen med Kirkens præsident for at deltage i en række områdekonferencer. Jeg glemmer aldrig kontrasten mellem to konferencer, der blev afholdt med blot nogle få dages mellemrum.

Den første områdekonference blev afholdt i en stor sportshal, og da vi satte os på forhøjningen, bemærkede vi, at menneskemængden var i konstant bevægelse. Vi så personer overalt i hallen, som lænede sig over og hviskede til familiemedlemmer og venner, som sad ved siden af dem. Idet vi lod tvivlen komme dem til gode, mente vi, at den generelle mangel på ærbødighed havde årsag i faciliteterne.

Nogle få dage senere var vi i et andet land og deltog i en anden områdekonference, som blev afholdt i en sportshal, som lignede den første. Da vi kom ind i arenaen, blev forsamlingen imidlertid straks stille. Da vi sad ved det 2 timer lange fællesmøde, var der meget lidt bevægelse blandt medlemmerne. Alle lyttede intenst. Der blev vist stor opmærksomhed og respekt over for alle talere, og da profeten talte, kunne man høre en nål falde til jorden.

Efter mødet, spurgte jeg præstedømmelederne om, hvad de havde gjort for at forberede medlemmerne til konferencen. De fortalte, at deres forberedelse havde været ganske enkel. De havde bedt præstedømmebærerne om at forklare deres familier og de familier, de var hjemmelærere hos, at ved en områdekonference havde de det privilegium at lytte til profetens og apostlenes ord. Præstedømmelederne forklarede, at den ærbødighed, som medlemmerne havde for Gud og hans tjenere, var årsagen til deres ærbødige opførsel ved konferencen.

Ærbødighed er en indstilling over for vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus. Det er en personlig følelse. Det er noget, vi føler inde i vores hjerte, ligegyldigt hvad der foregår omkring os. ☐

Fra en tale ved oktoberkonferencen 1990.

BJERGPRÆDIKENEN AF CARL BLOCH, GENGIVET MED TILLADELSE FRA NATIONALHISTORISK MUSEUM PÅ FREDERIKSBORG SLOT I HILLERØD; FOTOILLUSTRATION: DEREK ISRAELSEN

En hvisken i mit

Willard Rosander, som fortalt til Alisa McBride
ILLUSTRERET AF MARK ROBISON

I 1878 kaldte præsident John Taylor nogle hellige til at bosætte sig i den sydlige del af staten Colorado i USA. Tidligt i forrige århundrede flyttede far vores familie til det øde område.

Vores nye gård var oversået med store sten. Inden vi kunne dyrke jorden, skulle vi fjerne alle stenene. Mor og jeg kørte de mindre sten væk i en trillebør, men der var kun én måde at fjerne de store kampesten på, nemlig ved at sprænge dem med dynamit.

Da alle de mindre sten var væk, og det var tid til at fjerne de store, gravede far et dybt hul ind under hver sten og anbragte dynamitten det rette sted, så eksplosionen kunne sprænge kampestenene i stumper og stykker.

Til sidst var alt parat, og far kunne antænde lunten. Mor sørgede for, at vi børn var uden for fare.

Buuuum!

Den første kampesten eksploderede i hundreder af stykker og en sky af støv. Da støvet havde lagt sig, var kampestenen væk. Det eneste, som var tilbage, var et hul i jorden og en masse mindre sten. Det var nu min opgave at fjerne de mindre sten og fylde hullet med jord.

Vi gentog processen. Far antændte dynamitten, og jeg fjernede de knuste sten. Efter den tredje eksplosion var jeg ved at være træt af at samle sten op. Jeg ville udføre noget »rigtigt arbejde« – nemlig at antænde dynamitten. Jeg tog et par skridt hen imod far.

»Hold dig væk, Willard!« råbte min mor. Jeg surmulede. Jeg var ni år og det ældste barn, og jeg mente, at jeg var gammel nok til at hjælpe til.

Da jeg gik tilbage mod huset, havde jeg en fornemmelse af overhængende fare. En hvisken i mit hjerte advarede mig om, at der var noget galt.

Jeg forstod det ikke. Jeg var ikke i fare. Jeg var langt fra eksplosionen. Jeg var sikker på, at advarslen bare var noget, jeg havde bildt mig ind, så jeg koncentrerede mig om at kigge på far. Måske ville han se, at jeg næsten var voksen og parat til at hjælpe ham.

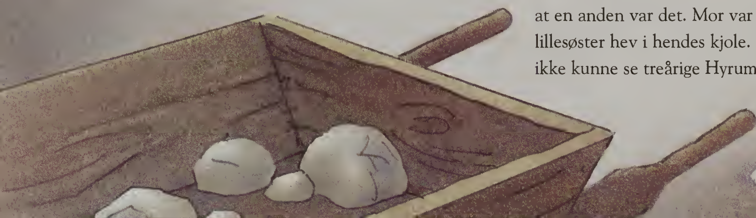
Fornemmelsen af fare voksede.

Jeg mindedes det løfte, som far havde givet mig, da han bekræftede mig som medlem af Kirken: »Jeg velsigner dig med evnen til at skelne. Lyt til Ånden. Den vil lede dig og beskytte dig mod farer.«

Jeg forsøgte at ignorere stemmen, men den ville ikke tie stille. Jeg kunne ikke længere lade, som om jeg ikke hørte den vedvarende hvisken.

Jeg velsigner dig med evnen til at skelne.

Ordene lød lige så tydeligt nu, som de havde gjort, da far udtalte velsignelsen for mere end et år siden. Hvis *jeg* ikke var i fare, så fortalte stemmen mig måske, at en anden var det. Mor var ved at hænge tøj op, min lillesøster hev i hendes kjole. Så blev jeg klar over, at jeg ikke kunne se treårige Hyrum.

hjerte

»Hyrum!« råbte jeg. »Hyrum!« Jeg skyggede for solen med hånden og kneb øjnene sammen. Så fik jeg øje på ham. Han var på vej ud på marken, så hurtigt som hans små fede ben kunne bære ham.

Jeg løb efter ham, mens jeg bad og råbte på samme tid. »Far!« råbte jeg, mens jeg vinkede med armene for at fange hans opmærksomhed.

Far havde ryggen mod mig, og han kunne hverken se eller høre min advarsel – og han kunne ikke se Hyrum, der stavrede katastrofen i møde.

Jeg nåede Hyrum, netop som kampestenen eksploderede. Jeg kastede min krop ind over ham og beskyttede ham, så godt jeg kunne. Skarpe stenstykker regnede ned over mig og ramte mig i hovedet, på ryggen og benene.

Hyrum begyndte at vride sig. »Tung,« sagde han. »Op.«

Jeg rullede væk. Min krop skreg af smerte, men jeg var ligeglad. Forsigtigt førte jeg hånden hen over min lillebror.

»Kom du noget til?« spurgte jeg.

Han snoede sig væk fra mig og rejste sig. Hans hage dirrede, og hans øjne var fulde af tårer, men han var ikke kommet noget til. »Bange,« sagde han.

»Jeg var også bange,« sagde jeg og gav ham et kram.

Så nåede far hen til os. Tårerne trak spor gennem støvet og snavset i hans ansigt. Han lagde sine store arme om os og klemte os ind til sig. »Hvorfra vidste du, at din bror var i fare?« spurgte han mig.

Jeg tøvede, fordi jeg ikke vidste, hvordan jeg skulle forklare det. »En stemme fortalte mig, at der var noget galt,« sagde jeg. »Til at begynde med lyttede jeg ikke til den, men den blev ved med at prikke til mig, indtil jeg lyttede.« Så tilstod jeg det, som gav mig dårlig samvittighed. »Hvis jeg havde lyttet til den første gang, var Hyrum ikke stavret væk. Så havde han slet ikke været i fare.«

Far lagde sin store hånd på min skulder. »Men du *lyttede* jo til den. Det er det vigtigste.« Far trak vejret dybt. »Det var modigt gjort, Willard.«

»Jeg bad, far. Jeg bad, så jeg var lige ved at kløjes i ordene,« fortalte jeg ham.

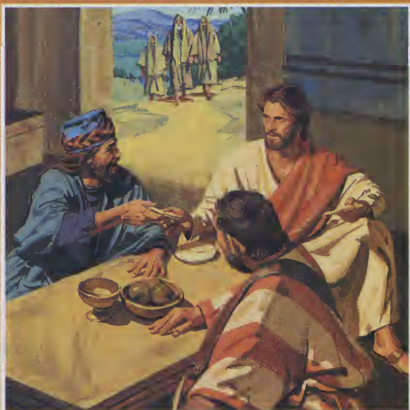
»Også jeg. Også jeg.«

Mor og min lillesøster kom løbende. De lo og græd på samme tid. Mor gav mig og Hyrum et knus. Snart stod vi alle og krammede hinanden og græd.

Jeg følte en dejlig fred, da jeg knælede ved min seng den aften. Min bøn varede noget længere end normalt, da jeg takkede min himmelske Fader for Åndens hvisken i mit hjerte. □

JESUS FORTÆLLER TRE LIGNELSER

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

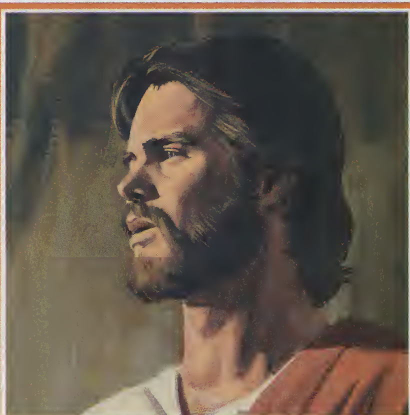
En dag spiste og snakkede Jesus med nogle syndere. Nogle farisæere fik øje på ham.

Luk 15:1-2

Farisæerne mente, at de var gode mennesker, og at gode mennesker burde ikke tale med syndere. De mente ikke, at Jesus burde tale med syndere.

Luk 15:2

Frelseren ville vise farisæerne, at de tog fejl. For at få dem til at forstå, hvorfor han var sammen med synderne, fortalte han dem tre lignelser (historier). Den første handlede om et vildfarent får.[1]

Luk 15:3; Profeten Joseph Smiths Lærdomme, *red. Joseph Fielding Smith, s. 333.*

1. *To af Frelserens lignelser er gengivet her. Se efter den tredje lignelse i næste måneds udgave af* Lille Liahona.

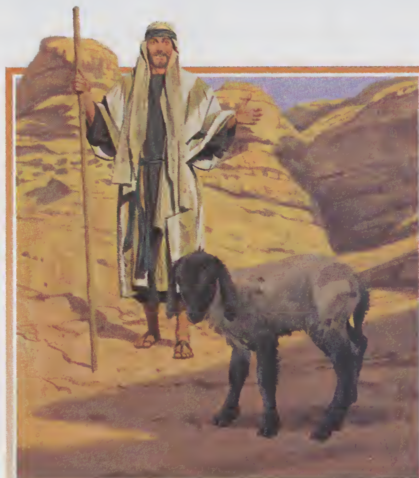
DET VILDFARNE FÅR

Den første lignelse

En god hyrde havde 100 får, og et af dem for vild.

Luk 15:4

Hyrden forlod de andre 99 får for at gå ud og lede efter det vildfarne får. Da han fandt det, blev han meget glad.

Luk 15:4-5

Han tog det op på skuldrene og bar det hjem. Så kaldte han sine naboer og venner sammen, for at de kunne glæde sig sammen med ham, fordi han havde fundet sit mistede får.

Luk 15:5-6

Jesus Kristus fortalte farisæerne, hvad lignelsen betød. Han sagde, at syndere er som vildfarne får, og at der bliver stor glæde i himlen, når en synder omvender sig.

Luk 15:7

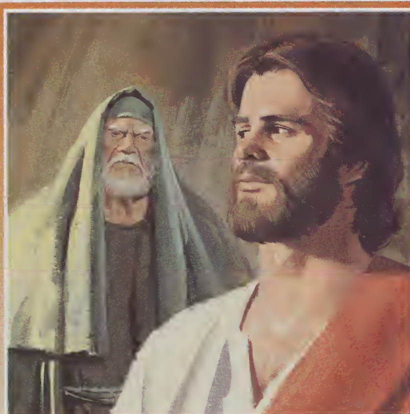
Ligesom hyrden ville redde det vildfarne får, vil Jesus redde syndere.

Mark 2:17

Og ligesom hyrden var glad, da han fandt det vildfarne får, bliver Jesus meget glad, når syndere omvender sig.

Luk 15:6-7

Det var derfor, sagde han, at han talte med syndere.

Joseph Smiths Oversættelse, Matt 18:11; Mark 2:17

DEN TABTE MØNT

Den anden lignelse

En kvinde havde ti sølvmønter. Hun tabte en af mønterne og ledte i hele huset efter den.

Luk 15:8

Til sidst fandt hun mønten. Hun blev så glad, at hun kaldte sine venner og naboer sammen og fortalte dem det hele. De glædede sig også over, at hun havde fundet den tabte mønt.

Luk 15:9

Vennerne og naboerne i historien er lige som Guds engle. Englene glæder sig, når et vildfarent kirkemedlem findes og hjælpes.

Luk 15:10

Kirkens medlemmer er som kvinden i historien, og den tabte mønt er som et medlem, der er blevet mindre aktivt i Kirken og er faret vild. Jesus vil have, at Kirkens medlemmer finder de tabte brødre eller søstre og tager sig af dem og fører dem tilbage. Han glæder sig meget, når det sker.

James E. Talmage, Jesus Kristus, *s. 411.*

Aracely Arredondo Garcia på 10 år fra Alameda Gren i Los Mochis Stav i Mexico blev døbt af sin far ti dage efter sin otte års fødselsdag. Hun vidste, at hun skulle døbes for at følge det eksempel, som Jesus Kristus havde vist os.

KRISTUS OG BØRNENE I MORMONS BOG, AF DEL PARSON

Joel Cardona på 12 år og **Alan Cardona** på 11 år fra Burzaco Ward i Adrogué Stav i Buenos Aires i Argentina mener, at den vigtigste begivenhed i deres liv var deres dåb. Nu hvor de er blevet døbt og bekræftet, kan de ledes af Helligånden og forberede sig på at modtage Det Aronske Præstedømme.

Børnene fra **Los Pinos Ward i Barquisimeto Stav i Venezuela** viste deres tro på Jesus Kristus ved at arbejde hårdt på at forberede sig til deres nadvermødeprogram. Som en del af programmet talte de også om tro, og deres eksempler rørte alle, som hørte dem.

Andres Romeu på otte år fra Quilmes 1. Ward i Quilmes Stav i Argentina er en dygtig skoleelev og holder meget af matematik. Han har et vidnesbyrd om bøn. Han ved, at han på den måde kan tale med sin himmelske Fader.

Mikael Peltokorpi på otte år og **Johanna Peltokorpi** på seks år fra Borlänge Ward i Stockholm Stav i Sverige kan lide at glæde andre. Da de hørte om en familie i nød, samlede de alle deres ting for at give dem til familien.

Javier Ibañez på otte år fra El Dorado Ward i Florencio Varela Stav i Argentina elsker at synge i Primary – især sin yndlingssang »Jeg er Guds kære barn«. Han vil på mission, ligesom sin bror, der netop er vendt hjem.

Primarylederne i **Lukunga Ward i Kinshasa Stav i Den Demokratiske Republik Congo** planlagde en særlig aktivitet for 61 børn, hvoraf 28 ikke var medlemmer af Kirken. I løbet af sommeren afholdt de en endagslejr, hvor børnene lærte Trosartiklerne og flere andre skriftsteder udenad. Børnene forberedte og fremførte også skuespil og sketches.

Børnene i **Lauenburg Gren i Hamburg Stav i Tyskland** holder af at synge og at lære om og fremføre historier fra skriften. Dette billede er fra en særlig primaryaktivitetsdag, som børnene inviterede venner, der ikke er medlem af Kirken, med til.

Primary i **Sarandi del Yi Gren i Durazno Stav i Uruguay** holdt en særlig højtidelighed for at fejre, at Primary blev oprettet for mere end 120 år siden. Den første Primary blev oprettet i Farmington i Utah i august 1878.

ET GUDS HUS

Vicki F. Matsumori

»... byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus« (L&P 88:119).

Inden du går i kirke, vasker du dig, reder dit hår og tager dit pæneste tøj på. Hvorfor? Fordi du gerne vil vise din himmelske Fader og Jesus Kristus kærlighed og respekt ved at være ren og se pæn ud.

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tov Apostles Kvorum, har fortalt om en seks dages tur, som han og andre af hans flybesætning foretog under anden verdenskrig. Det var varmt, og de kunne ikke bade eller vaske deres uniformer. Da de tog hen på en restaurant, var der en dame, som sagde: »Sikke nogle snavsede mænd!«

Præsident Packer sagde: »Jeg følte mig lige så snavset, som jeg var, og jeg skammede mig.«

Præsident Packer følte sig utilpas, fordi hans tøj var snavset, og fordi han ikke var blevet vasket. Men han ved, at vor himmelske Fader ser mere på, om vi er rene *indeni.* Når vi omvender os fra vore synder og bliver døbt, så bliver vi rene. Når vi holder budene og modtager nadveren, fornyer vi vores dåbsløfte om at følge Jesus Kristus. Det er ligesom at blive vasket ren igen. Vi kan blive rene indeni, fordi Jesus Kristus har betalt prisen for vore synder.

Præsident Packer skrev:
Kunne vi dog blot forstå
Alt det, som vi har set og hørt,
At vi ingen større gave kan få
End de to ord: »Vasket ren!«
(»Vasket ren«, *Stjernen*, maj 1997, s. 9-11).

Inden Kirkens medlemmer tager til templet, viser de deres kærlighed til og respekt for vor himmelske Fader og Jesus Kristus ved at være rene. Når du bliver gammel nok, vil du føle dig godt tilpas ved at tage til templet, hvis du er ren både udvendig og indvendig.

Instruktioner

Lim side 15 på et stykke karton. Klip templet ud langs de stiplede linjer. Fold flapperne langs de fuldt optrukne linjer og lim flapperne fast på den indvendige side af væggene, så der dannes en æske (se illustrationen). Klip brikkerne med skriftstedshenvisninger ud. De viser det, som du kan gøre for at leve et liv, der gør dig værdig til at træde ind i templet. Hver dag vælger du en brik, læser skriftstedet og limer det fast uden på templet.

Forslag til fællestid

1. Fortæl historien om Jesus, der rensede ud i templet (se Joh 2:14-17). Forklar, at templet er et Guds hus. Vi bør vise templet respekt ved at leve sådan, som Jesus Kristus gjorde. Lad børnene foreslå ord, der viser, hvordan vi skal opføre os, når vi følger Jesus. Skriv ordene op på tavlen. Nu kan I skiftes til at fuldføre følgende sætning ved at indføje ord fra tavlen eller andre passende ord: »Jeg vil tage til templet, og jeg vil være.« Lad det første barn udfylde det tomme felt med et ord. Lad det andet barn gentage sætningen og det første ord, hvorefter vedkommende føjer endnu et ord til. Bliv ved, indtil alle har fået lov at føje et ord til. Syng en sang eller salme om det at følge Jesus Kristus.

2. Lad børnene slå op på 2 Mos 3:1-5. Forklar, at Moses kom til Guds bjerg, og Herren viste sig i en brændende busk. Spørg børnene, hvad der skete med busken (læs vers 2-3). Spørg, hvad Gud sagde (læs vers 4). Spørg, hvorfor Gud bad Moses om at tage sine sandaler af (læs vers 5). Fremvis eller tal om tempelsko. Fortæl, at vi i templet ifører os rene, hvide sko for at vise, at vi befinder os et ærbødigt og helligt sted. Når vi kommer i kirke, har vi ikke tempelsko på, men vi opfører os ærbødigt. Spørg børnene, hvordan de kan vise ærbødighed i kirken. Forklar, at vi viser ærbødighed i templet på samme måde. Lad børnene tegne tegninger af det, de kan gøre for at være ærbødige. Giv billederne til et medlem af biskoprådet eller grenspræsidentskabet. ☐

ILLUSTRERET AF THOMAS S. CHILD

1 Kor 3:16-17
Husk, at du er Guds tempel

Fjerde trosartikel
Adlyd evangeliets første grundsætninger

Sl 24:3-4
Hav skyldfri hænder og et rent hjerte

2 Mos 20:15
Lad være at stjæle

Mal 3:10
Betal tiende

Matt 6:14-15
Tilgiv andre

Joh 13:34-35
Elsk andre

Alma 53:20
Vær altid pålidelig

L&P 21:1, 4
Følg profeten

2 Mos 20:12
Ær din far og din mor

2 Mos 20:7
Misbrug ikke Guds navn til løgn

L&P 88:63
Hold dig til Herren: Søg, bed og bank på

Mosiah 2:22
Hold budene

L&P 59:9-10
Hold sabbatten hellig

L&P 89:7-9
Efterlev visdomsordet

1 Nephi 3:7
Gør, hvad Herren befaler

2 Mos 20:3
Tilbed ikke andre guder

2 Nephi 14:12
Vær venlig

lim

lim

lim

lim

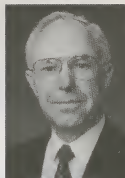

Illustration

»Som jeg er«

Ældste Spencer J. Condie
De Halvfjerds

Mens søster Condie og jeg boede i Tyskland, lærte vi et dejligt ægtepar fra Schweiz at kende, nemlig bror Georg og søster Annaroesli Birsfelder, som tjente i templet i Frankfurt i Tyskland. I februar 1991, da deres vagt i templet var forbi, gik bror og søster Birsfelder en tur ned ad en af de små gader nær templet. Pludselig drønede en bil ført af en ældre mand om hjørnet, op over kantstenen og op på fortovet. Bilen ramte søster Birsfelder, som blev kastet gennem en tyk glasdør ind i en forretning. Hun blev straks kørt på hospitalet, hvor hun blev behandlet for et dobbelt kraniebrud, en hjernerystelse og en slem øjenskade.

I syv uger lå hun i koma, uden at ænse sine omgivelser. Georg sad ved hendes side, så ofte han kunne, og klappede blidt hendes hånd, mens han hviskede kærlige og opmuntrende ord. Endelig åbnede hun øjnene. To måneder efter ulykken begyndte hun at tale og spise fast føde. Senere blev hun i stand til at rejse sig og tage et par skridt og igen tale på engelsk, tysk og fransk. Det var et mirakel! Vore bønner var blevet hørt.

Hun havde stadig store smerter, og det stod klart, at hun permanent havde mistet synet på højre øje. Tre måneder efter ulykken besøgte bilisten hende på hospitalet. Frygtsom og nervøs for det retslige efterspil spurgte han: »Hader du mig for det, jeg har gjort mod dig?«

Han var ikke forberedt på hendes svar: »Ved du, hvem jeg er? Jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vores tro lærer os at elske og tilgive hinanden. Nej,« sagde hun, »jeg hader dig ikke. Jeg elsker dig og tilgiver dig.« Den dag lettedes en tung byrde fra den ældre mands skuldre.*

Vores Frelser stillede ved afslutningen af sin korte tjenestegerning blandt nephiterne følgende spørgsmål: »Hvad slags mænd burde I da ikke være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er« (3 Nephi 27:27).

Det er lettere at tale om kristuslignende karaktertræk, end at udvise dem, når alt går galt, og folk gør noget, som sårer os. Men hvis vi skal blive som Kristus, skal vi lære at tilgive, som han gjorde. □

Fra »The Fall and Infinite Atonement«, Ensign, januar 1996, s. 22-27.

**Bror og søster Birsfelder tjente senere som tempelpræsident og præsidentinde for templet i Bern i Schweiz.*

ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON; UDSNIT AF *KRISTUS OG DEN RIGE UNGE MAND*, AF HEINRICH HOFMANN

STYRK DIT VIDNESBYRD OM JESUS KRISTUS VED STUDIUM AF SKRIFTEN

Læs følgende sammen med de søstre, du besøger, og drøft spørgsmålene, skriftstederne og Kirkens lederes belæringer. Fortæl om dine egne oplevelser og vidnesbyrd og få dem, du underviser, til at gøre det samme.

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

»Jeg lover jer, at hvis I læser ... i skrifterne, vil jeres hjerte fyldes af en forståelse og en varme ... Læs ... Johannesevangeliet ... Lad Herren selv tale til jer, da vil hans ord indgyde jer en stille overbevisning, som gør hans kritikeres ord betydningsløse. Læs også den nye verdens testamente, nemlig Mormons Bog, der er frembragt som et vidne om, ›at Jesus er Kristus, den evige Gud, som åbenbarer sig til alle folk‹ (Mormons Bogs titelblad)« (Conference Report, april 1966, s. 87).

2 NEPHI 33:4

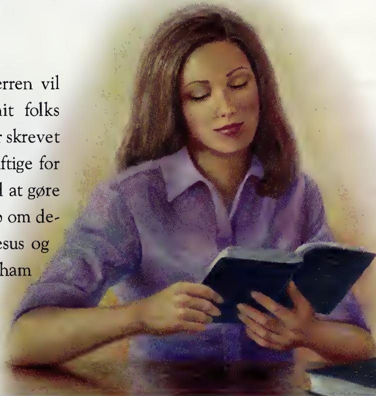
»Og jeg ved, at Gud Herren vil hellige mine bønner til mit folks gavn. Og ordene, som jeg har skrevet i svaghed, vil blive gjort kraftige for dem; thi de overtaler dem til at gøre godt, de giver dem kundskab om deres fædre, og de taler om Jesus og formaner dem til at tro på ham og at holde ud til enden.«

JAKOB 4:6

»Derfor ransager vi profeterne ... og idet vi har alle disse vidnesbyrd, får vi håb, og vor tro bliver urokkelig, så at vi sandelig kan befale i Jesu navn, og selv træerne, bjergene og havets bølger adlyder os.«

PROFETEN JOSEPH SMITH (1805-1844)

»De erindrer det vidnesbyrd, som jeg aflagde i Herren Jesu Kristi navn ... Jeg beder, at Herren må sætte Dem i stand til at bevare disse ting i Deres sind, thi jeg ved, at hans Ånd vil bære vidnesbyrd til alle, som flittigt søger efter kundskab fra ham. Jeg håber, at De vil studere og granske skriften og se, om ikke disse ting stemmer overens med de ting, som de fordums profeter og apostle har skrevet« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 33).

ILLUSTRERET AF KENDRA BURTON

HELAMAN 15:7-8

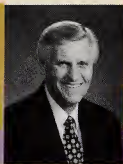
»... alle, der får kundskab om sandheden ... ledes til at tro på de hellige skrifter, ja, de hellige profeters forudsigelser, som er nedskrevet, og som får dem til at tro på Herren og leder dem til omvendelse, hvilken tro og omvendelse bevirker en forandring i hjertet. I ved selv, at alle, som er kommet så langt, er bestandige og standhaftige i troen.«

ÆLDSTE NEAL A. MAXWELL FRA DE TOLV APOSTLES KVORUM

»Når vi i vore unge antænder en kærlighed til de hellige skrifter, antænder vi en ild, der sandsynligvis aldrig slukkes. Vore unge kan trods alt tage deres skrifter og deres forståelse af dem med sig, længe efter at de har måtte forlade deres forældre, biskopper og vejledere« (»Unto the Rising Generation«, *Ensign*, april 1985, s. 10).

■ *Hvordan kan studium af skrifterne styrke vores tro på Jesus Kristus?*

■ *Hvordan kan vi fremelske et øget ønske om regelmæssigt studium af skrifterne i os selv, vores familie og de unge eller børn, som vi bliver kaldet til at undervise?* ☐

BLIV I TOGET

Ældste Glenn L. Pace De Halvfjerds

ILLUSTRERET AF RICHARD HULL

Da jeg var lille, var jeg ekstremt afhængig af min storesøster. For eksempel var jeg meget kræsen, og når vi besøgte vores bedsteforældre, blev jeg hele tiden tilbudt mad, som jeg ikke brød mig om. For at undgå pinlige situationer, kiggede jeg hen på min søster, når fadet blev rakt hen til mig, og spurgte: »Collene, kan jeg lide det her?«

Hvis det var en kendt ret, og hun vidste, at jeg ikke kunne lide den, sagde hun: »Nej, det kan han ikke lide.«

Så kunne jeg sige til bedstemor: »Ja, hun har ret, bed-stemor, det kan jeg ikke lide.«

Hvis det var noget, vi ikke havde smagt før, ville hun sige: »Lige et øjeblik,« smage på maden og derefter fortælle mig, om jeg kunne lide den eller ej. Hvis hun sagde, at jeg ikke kunne lide den, var det umuligt at overtale mig til at prøve at smage på den.

Jeg ved, at det er på høje tid, at jeg stoler på mine egne smagsløg og ikke nægter at spise sund mad, blot fordi min søster fortæller mig, at jeg ikke kan lide den.

For at være mere alvorlig, så tror jeg, at tiden er kommet til os alle, hvor vi skal mætte os med frugten af vores eget vidnesbyrd i modsætning til en anden persons vidnesbyrd. Det vidnesbyrd, jeg taler om, er langt mere end blot at vide, at Kirken er sand. Vi må udvikle os dertil, at vi ved, vi er trofaste i Kirken. Vi må også øge vores evne til at modtage personlig åbenbaring. Det er en ting at modtage et vidnesbyrd om, at Joseph Smith så vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Det er noget helt andet at have åndelig selvtillid til sin evne til at modtage den åbenbaring, som man er berettiget til.

Mange af os tager evangeliets velsignelser for givet. Vi er som passagerer i Kirkens tog, som kører langsomt og sikkert fremad. Undertiden har vi set ud af vinduet og tænkt: »Det ser sjovt ud derude. Dette tog er så begrænsende.« Vi er derfor hoppet af og har rendt rundt og

leget i skoven en tid. Før eller siden finder vi ud af, at det ikke er lige så sjovt, som Lucifer har fået det til at se ud, eller også får vi en alvorlig skade, så vi arbejder os tilbage til sporene og ser toget forude. Med en beslutsom spurt indhenter vi toget, tørrer forpustet sveden af panden og takker Herren for omvendelse.

Mens vi er på toget, kan vi se verden og nogle af vore egne medlemmer udenfor, mens de ler og har det sjovt. De håner os og lokker os til at stå af. Nogle lægger træstammer og sten på sporet for at afspore toget. Andre medlemmer løber langs med sporene, og selv om de aldrig løber ind i skoven, synes de ikke at kunne få sig selv til at stå på toget. Andre forsøger at løbe i forvejen og vælger alt for ofte den forkerte vej.

Jeg mener, at den luksus, det er at stige af og på toget, som vi har lyst, hastigt er ved at forsvinde. Toget øger sin fart hele tiden. Skovene er ved at blive alt for farlige, og tåge og mørke vælder frem.

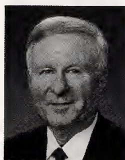
Selv om vore kritikere lige så godt kunne forsøge at strække deres »svage arm ud for at standse Missourifloden i dens løb eller vende strømmen i modsat retning« (L&P 121:33) som at forsøge at afspore dette tog, så lykkedes det dem ind imellem at lokke enkelte af toget. Efter alle de profetier, vi har set opfyldt, hvilke store begivenheder venter vi da på, før vi siger: »Regn med mig«? Hvad mere behøver vi at se eller opleve, før vi stiger på toget og bliver på toget, indtil vi når vores mål? Det er tid til en åndelig vækkelse. Det er på tide at søge dybt i os selv og igen tænde vores eget lys.

Jeg fremsætter en særlig appel til de unge i dag. I vil være langt sikrere og langt lykkeligere, hvis I lægger jeres energi i lydighed nu frem for at gemme den til senere omvendelse. Når vi er lydige, opbygger vi et fundament, hvorfra vi kan tage fat på fremtidige udfordringer. □

Fra en tale ved oktoberkonferencen 1992.

STYRKE i trængsler

Herren kan forvisse os om, at han er nær, og at han vil lede os gennem vores livs mørkeste stunder.

Ældste L. Lionel Kendrick
De Halvfjerds

Livet er ikke altid let at leve, men muligheden for at leve er en velsignelse, som overstiger al forstand. Igennem livet møder vi trængsler, hvoraf mange påfører os lidelser og smerte. Mange mennesker lider under deres personlige trængsler, mens andre lider, når de ser deres kære lide.

For at opnå styrke gennem vore trængsler, skal vi have et positivt syn på frelsesplanens principper. Vi må indse, at vi har en personlig frelser, som vi kan stole på og søge hen til i svære tider. Vi skal også lære og efterleve de principper, som Herren har givet os for at kunne få den styrke, som vi har brug for i vore trængsler.

ET POSITIVT LIVSSYN

Jorden er det sted, hvor vi viser os værdige og forbereder os på at vende tilbage til Herrens nærhed. Han har forklaret: »Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem« (Abraham 3:25).

Herren forklarede hensigten med, at vi bliver prøvet i dette jordiske liv: »Mit folk må prøves i alle ting, at de kan beredes til at modtage den herlighed, som jeg har beredt til dem« (L&P 136:31).

I planen indgår, at »der er en modsætning i alle ting« (2 Nephi 2:11). Vi har fået handlefrihed for at vælge mellem disse modsætninger under denne prøvelsesproces (se 2 Nephi 2:27; L&P 29:35). I vores forudtilværelse forstod og støttede vi frelsesplanen, som omfatter principperne om modsætninger og handlefrihed. Vi vidste, at vi ville komme ud for oplevelser i dette liv, som ville medføre trængsler og til tider lidelser.

Nogle af vore trængsler udspringer af, at vi skal træffe beslutninger, mens andre er resultatet af de beslutninger, som vi har truffet. En del af vore trængsler er følgen af andres valg, som påvirker os. Vi kan ikke altid styre det, som overgår os i dette liv, men vi *kan* styre vores reaktion på det. Mange af livets trængsler kommer som problemer og pres, der sommetider kan volde smerter. Andre kommer som fristelser, prøvelser og trængsler.

Men disse trængsler er en del af helliggørelsesprocessen. Der findes ingen blød eller slap måde, hvorpå vi kan opnå en så høj grad af helliggørelse, at vi er beredt til at leve i Frelserens nærhed. Og de byrder, som vi bærer, kan rumme velsignelser. Som følge af disse trængsler bliver vi mere kristuslignende.

Skønt disse oplevelser kan volde smerte, lidelse og sorg, har vi dog denne sikre vished: »Ingen smerte, som nogen mand eller kvinde lider på denne jord, er helt uden lindring, hvis man affinder sig med den og bærer den tålmodigt« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 168).

Frelseren gav profeten Joseph Smith (1805-1844) trøst og vejledning, mens han led i Liberty-fængslet. Han forklarede den gavnlige virkning og de velsignelser, som vi opnår, hvis vi bærer vore byrder på den rette måde: »… alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste« (L&P 122:7). Han fortsatte:

TIL HØJRE: UDSNIT AF *SKE IKKE MIN VILJE, MEN DIN*, AF HARRY ANDERSON, GENGIVET MED TILLADELSE FRA PACIFIC PRESS PUBLISHING ASSOCIATION; *INDSAT TIL HØJRE:* FOTOILLUSTRATION: MARTY MAYO

På grund af sin uendelige kærlighed til os bønfalder Frelseren Faderen om at tilgive vore synder. Og vi kan opnå den tilgivelse, hvis vi oprigtigt omvender os.

»Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik,

og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje, og du skal triumfere over alle dine fjender« (L&P 121:7-8).

Folk reagerer forskelligt på livets trængsler. Nogle føler sig slået og tynget af de byrder, som de kaldes til at bære. Mange begynder at bebrejde andre for deres vanskeligheder og nederlag, og de følger ikke Herrens råd. Der er en naturlig tendens til at søge den lette vej på livets rejse og blive mismodig, fuld af tvivl og sågar deprimeret, når man møder livets trængsler.

Ældste Neal A. Maxwell, som dengang var assistent til De Tolv, skildrede forskellen på de forskellige reaktioner på modgang: »Trængslernes vinde kan slukke flammen på nogle menneskers hengivenhed, mens de blot puster til troens ild hos [andre]« (»Hvorfor ikke nu?« *Stjernen*, maj 1975, s. 41).

Hvis vi følger de åbenbarede, evige principper, opnår vi styrke gennem vore trængsler og bliver velsignet, når vi bærer vore byrder, tackler vanskeligheder og overvinder livets hindringer. Hvis vi skal opnå den styrke, som vi har brug for, skal vi lære Frelseren at kende og følge hans råd.

EN PERSONLIG FRELSER

Frelseren har lovet os sit personlige venskab, sin opmærksomhed på vore behov og sin nærhed, når vi har det svært. Han gav os dette råd: »Mine øjne hviler på jer. Jeg er midt iblandt jer, men I kan ikke se mig« (L&P 38:7). Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret: »Frelseren er midt iblandt os, til tider personligt, ofte i kraft af sine tjenere og altid ved sin Ånd« (*The Lord's Way*, 1991, s. 14).

Frelseren kender til alt i fortid, nutid og fremtid. Jakob forkyndte: »Thi han kender alt. Og der er intet, som han jo ikke kender« (2 Nephi 9:20). Han ved, hvad vi har brug for, selv før vi beder ham om det (se 3 Nephi 13:8).

Han kender også vore tanker og vores hjertes hensigter og ser ind i vores evige ånds inderste (se Alma 18:32). Han sagde: »... jeg kender jeres tanker« (Ez 11:5).

Han kender de fristelser, som vi står overfor. Frelseren blev fristet ud over det, vi nogensinde vil blive fristet. Skriften siger: »Han led fristelser; men han gav ikke efter for dem« (L&P 20:22). Han er parat til at udfri os i fristelsens stund. Paulus skrev: »For som den, der selv er blevet fristet og har lidt, kan han hjælpe dem, der fristes« (Heb 2:18). Peter erklærede: »Herren formår at fri de gudfrygtige fra fristelse« (2 Pet 2:9).

Frelseren »kender menneskets svaghed« (L&P 62:1). Trods vore svagheder elsker han os på en måde, som vi slet ikke forstår, og han giver os stort håb: »Jeg giver menneskene svaghed, for at de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; thi dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Ether 12:27).

Udover at kende vore tanker og hensigter, fristelser og svagheder, ved han alt, hvad vi gør i dette liv. Han har sagt: »Se, mine øjne skuer og kender alle deres gerninger« (L&P 121:24; se også 2 Nephi 27:27). »Jeg kender dine gerninger og din kærlighed og trofasthed og tjeneste og udholdenhed« (Åb 2:19).

Herren er parat til at hjælpe os i svære tider:

»Hold jer nær til mig, og jeg vil holde mig nær til jer. Søg mig flittigt, så skal I finde mig, bed, og I skal få, bank på, så skal der lukkes op for jer.

Hvad som helst I beder Faderen om i mit navn, som er gavnligt for jer, det skal gives jer« (L&P 88:63-64).

Han er parat til at trøste og rådgive os i vore trængsler og lidelser. Jakob forkyndte: »Se hen til Gud med fasthed i sindet og bed til ham med stærk tro, så vil han trøste jer i jeres sorg« (Jakobs Bog 3:1).

Herren giver os en håbets ånd og en følelse af trøst og sikkerhed, så vi kan overvinde de hindringer, som møder

os. Han har vist os, hvordan vi opnår styrke i vore trængsler. Med hans hjælp har vi evnen til at sejre. Lyt til hans råd og trøst: »Frygt ikke, børnlille, thi I er mine, og jeg har overvundet verden ... Ingen af dem, som min Fader har givet mig, skal fortabes« (L&P 50:41-42).

Kærligt forsikrer han os igen om, at han er nær, og at han vil lede os gennem vores livs mørkeste stunder. Hans styrke opbygger os i vore trængsler, selv når vi føler os svage: »Derfor er jeg midt iblandt jer, og jeg er den gode hyrde og Israels klippe. Den, som bygger på denne klippe, skal aldrig falde« (L&P 50:44).

På grund af sin uendelige kærlighed til os bønfalder han Faderen om at tilgive vore synder, og han giver os dette opmuntrende råd: »Opløft jeres hjerte og fryd jer, thi jeg er midt iblandt jer, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen« (L&P 29:5; se også L&P 45:3; 62:1; 110:4).

Hvis vi kæmper med synd, skal vi huske på, at han står klar til at tilgive os, hvis vi virkelig omvender os. Alt for ofte glemmer vi, at han er en kærlig, omsorgsfuld og barmhjertig Gud. Nogle føler, at der ikke er noget håb, fordi de har fejlet alt for ofte. Herren har sagt, at der er stort håb for syndere, hvis de oprigtigt omvender sig:

»... dersom han bekender sine synder for dig og mig og omvender sig i hjertets oprigtighed, skal I tilgive ham, og jeg vil også tilgive ham.

Ja, og så ofte som mit folk omvender sig, vil jeg tilgive dem deres overtrædelser imod mig« (Mosiah 26:29-30).

Vi skal nærme os Herren, sådan som Enos i sin tid gjorde. Han sagde: »Og min sjæl hungrede, og jeg knælede ned for min Skaber og anråbte ham i kraftig bøn og påkaldelse for min egen sjæl, og jeg påkaldte ham den ganske dag, og da natten kom, vedblev jeg fremdeles at bede højt, så det nåede himlen« (Enos 1:4).

Det kan kræve så kraftig en bøn at opnå syndsforladelse for visse synder. Alvorlig

Frelseren »led [Satans] fristelser, men gav ikke efter for dem«. Han kender de fristelser, vi står over for og er parat til at udfri os.

VIG BAG MIG, SATAN, AF CARL BLOCH, GENGIVET MED TILLADELSE FRA NATIONALHISTORISK MUSEUM PÅ FREDERIKSBORG SLOT I HILLERØD; FOTOILLUSTRATION: CRAIG DIMOND

synd skal bekendes for en biskop, som er en almindelig dommer i Israel.

Resultatet af sand omvendelse og syndsforladelse er en følelse af fred, håb, glæde og en ren samvittighed (se Mosiah 4:3). Alma beskrev følelsen med disse ord:

»... jeg [mindedes] ikke længere mine kvaler, og jeg oprørtes ikke mere ved erindringen om mine synder.

Og hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke; ja, min sjæl blev fyldt med glæde, lige så stor som min kval havde været« (Alma 36:19-20).

Mormon talte om den proces, som finder sted, når vi modtager syndsforladelse: »Og syndernes forladelse bringer sagtmodighed og ydmyghed i hjertet; og som følge af ydmyghed og sagtmodighed kommer Helligåndens besøg, og denne Trøster fylder dem med håb og fuldkommen kærlighed, hvilken kærlighed er bestandig ved flid i bønnen, indtil enden kommer« (Moroni 8:26).

STYRKE TIL FORANDRING

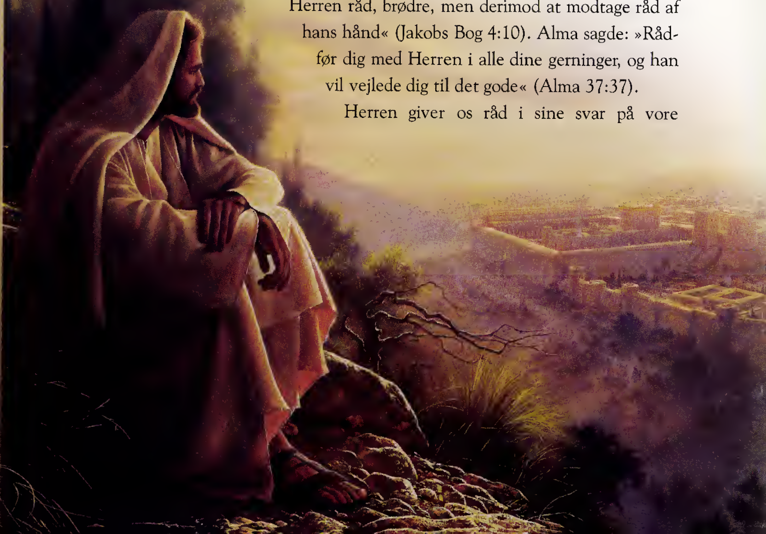
Hvis Herren skal hjælpe os med at opnå styrke i vore trængsler, skal vi gøre det, som han har rådet os til at gøre. Det omfatter, at vi søger ham og anvender visse evangeliske principper.

Stol på ham. Det kræver ydmyghed og en villig og underdanig ånd at stole på ham og hans åbenbarede vejledning. Herren har givet dette råd: »Vend alle jeres tanker mod mig. Tvivl ikke, frygt ikke« (L&P 6:36). Vi opnår styrke, når vi søger hans vilje, ikke vores egen. Han siger blidt, at vi skal være »ydmyg, så skal Herren, din Gud, lede dig ved hånden og besvare dine bønner« (L&P 112:10). Han er vejen, og kun gennem ham kan vi sejre.

Følg hans råd. Man opnår stor styrke ved at følge Herrens råd. Jakob sagde: »Søg derfor ikke at give Herren råd, brødre, men derimod at modtage råd af hans hånd« (Jakobs Bog 4:10). Alma sagde: »Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger, og han vil vejlede dig til det gode« (Alma 37:37).

Herren giver os råd i sine svar på vore

Skrifterne vrimler med mægtige løfter til dem, som følger Herrens vejledning. Vi bør overveje disse mægtige løfter og udvikle tro og tillid til Herren.

bønner. Han vejleder os, når vi studerer i skrifterne for at finde svar på vore problemer. Nephi skrev: »Mæt jer med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre« (2 Nephi 32:3).

Herren giver råd gennem sine udvalgte tjenere (se L&P 1:38). Inspireret vejledning kan også komme fra vore kære. Når vi kæmper, ser og tænker vi ikke altid klart. Derfor bør vi lytte til vejledning.

Det kræver mod at følge den vejledning, vi får. Herren har advaret os om, at når vi mener, at vi er hævet over hans råd og de råd, som kommer fra hans tjenere og de, der holder af os, vil vi »falde og pådrage [os] en retfærdig Guds vrede« (L&P 3:4).

Overvej hans løfter. Skrifterne er fulde af mægtige løfter til dem, der følger hans vejledning. Vi bør overveje disse mægtige løfter og udvikle tro og tillid til Herren. Hans løfter er sikre.

Gennem kong Limhi modtager vi et stort løfte om styrke: »Men hvis I af hele jeres hjerte vil omvende jer til Herren og sætte jeres lid til ham og tjene ham med al sindets flid, vil han udfri jer af trældom efter sin vilje og sit behag« (Mosiah 7:33).

Frelseren giver os andre vidunderlige løfter, som bør styrke os i vore trængsler:

»Vær derfor ved godt mod og frygt ikke, thi jeg, Herren, er med jer og vil stå jer bi« (L&P 68:6).

»Og dersom I er ydmyge og trofaste og påkalder mit navn, så vil jeg give jer sejr.

Jeg giver jer det løfte, at I denne gang skal blive udfriet af jeres trældom« (L&P 104:82-83).

Herren har åbenbaret andre stærke principper, som kan give indre styrke. Hvis vi anvender disse principper, bliver vi velsignet med kraft og fred i sindet.

Tag ansvar for vore valg. At erkende og påtage sig ansvaret for vore valg og deres konsekvenser er et vigtigt, indledende skridt i forandringsprocessen. Herren har forklaret, at »... eftersom du har set din svaghed, skal du blive stærk« (Ether 12:37; se også L&P 135:5). I den store plan har Herren fastsat, at »enhver må kunne handle ... ifølge den handlefrihed, jeg har givet ham, og enhver være ansvarlig for sine egne synder på dommens dag« (L&P 101:78).

Hvis vi skyder skylden for vore handlinger på andre eller på de omstændigheder, som vi befinder os i, kan vi aldrig opnå styrke til forandring. Nogle har en tendens til at bortforklare deres adfærd eller undskylde den. Disse fremgangsmåder er bedrageriske midler, som blot anvendes til at lette skyldfølelsen og opnå en midlertidig udfrielse fra følelsen af ikke at være i stand til at træffe kloge valg. De svækker vores karakter og forlænger vores lidelse og stress.

Udvikl tro. Tro giver os kraft til at foretage de nødvendige ændringer i vores liv (se 2 Nephi 1:10). Hvis vi ikke har tilstrækkelig tro, kan vi ikke forandre os eller opnå helbredelse for vore skavanker (se 3 Nephi 17:8). Vore svagheder kan aldrig blive til styrke uden fuldstændig tro. Det kræver tro at få svar på vore bønner (se L&P 10:47). Moroni sagde: »Se, jeg siger jer, at hver den, som tror på Kristus og ikke tvivler, skal få, hvad som helst han beder Faderen om i Kristi navn« (Mormon 9:21).

Vi må aldrig undervurdere Herrens magt, selv når vi føler os magtesløse. Nephi minder os om Herrens uendelige kraft med disse ord: »Ja, hvordan kan det være, at I har glemt, at Herren er i stand til at gøre alt efter sin vilje for menneskene, om de blot har tro på ham; lad os derfor være tro mod ham« (1 Nephi 7:12).

Han er sandelig miraklernes Gud (se 2 Nephi 27:23). Moroni advarede: »Thi dersom der ikke findes tro blandt menneskenes børn, kan Gud ikke udføre noget mirakel iblandt dem« (Ether 12:12). Herren har givet os følgende advarsel angående tro: »Kom i hu, at uden tro kan du intet gøre« (L&P 8:10).

Udvikl retfærdige ønsker. Vores motivation til ændring udspringer af vores hjertes ønsker. Uden et inderligt,

guddommeligt ønske om at omvende sig, sker der ingen forandring. Alma belærte om dette vigtige princip, da han sagde: »... thi jeg ved, at han giver menneskene efter deres ønske« (Alma 29:4).

Bliv mere engageret. Uden engagement har vore ønsker en tendens til at svinde bort og dø. Engagement giver os styrke og kraft til at foretage de passende forandringer, som vi ønsker. Vi bør være lige så engageret som Nephi var i sin tid. Da han blev stillet en vanskelig opgave, svarede han med en kristuslignende hengivenhed: »Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem« (1 Nephi 3:7; se også 1 Nephi 3:15).

Fast og bed. Herren har befalet os, at vi skal »vedblive i bøn og faste fra denne stund af« (L&P 88:76). Vi opnår stor kraft, når vi faster og beder med hensyn til vore trængsler og vores åndelige velfærd.

Når vi faster, bør vi gøre det med en bestemt hensigt for øje, med bøn og »med øjet alene henvendt på Guds ære« (L&P 4:5). Vi bør stræbe efter selvbeherskelse, rene tanker og overvejelse af åndelige anliggender. Vi kan opnå styrke ved studium af skriften, mens vi faster. Vi bør lytte efter Åndens tilskyndelser, mens vi søger efter løsninger.

I vore bønner bør vi bede Herren om styrke og udfrielse fra vores adfærds trældom (se Alma 58:10: Jakobs Bog 3:1). Vi bør bede om styrke til at modstå fristelser. Herren advarer og råder os til at bede »altid, så [I] ikke falder i fristelse og mister [jeres] løn« (L&P 31:12; se også L&P 61:39; 10:5). Vi bør bede om tilgivelse og udtrykke vores kærlighed og taknemlighed til vor himmelske Fader.

Som følge af vores oprigtige omvendelse, bøn og faste opnår vi tilgivelse. Vi kan føle Åndens frugter i form af glæde (se L&P 59:13). Vi kan blive helliggjort (se Helaman 3:35) og arve evigt liv (se Omni 1:26).

Faste og bøn hjælper os med at styre vore tanker, følelser, lidenskaber og lyster. Vi kan underkaste disse og vore legemer under vores ånds ledelse. Vi oplever øget åndelighed, styrke, kraft, ydmyghed og styrket vidnesbyrd. Vi bliver i stand til at få svar på vores bønner og nyde fred og trøst. Vi nyder Åndens følgeskab. Vi oplever større kærlighed. Dårlige følelser fjernes fra vores sjæl. Vi får øget kraft til at modstå fristelser og overvinde svagheder. Vi bliver fri fra unødvendig bekymring. Vores tro og vores håb øges. Tvivl og modløshed forsvinder.

Husk præstedømmevelsignelser. Når vi kæmper, kan vi bede om at få en præstedømmevelsignelse. For at velsignelsen skal have nogen virkning, må vi være ydmyge og lærevillige. Vi må være villige til at underkaste vores vilje Faderens vilje, som den kommer til udtryk i velsignelsen. Denne velsignelse kan være en kilde til vejledning fra Herren. Vores sind kan oplyses og vores kundskab og forståelse forstærkes. Han har givet et stort løfte angående det, som udtales af den præstedømmebærer, som giver velsignelsen: »Og hvad de taler, drevet af Helligånden ... skal være Herrens vilje, skal være Herrens sind, skal være Herrens ord, Herrens røst og Guds kraft til saliggørelse« (L&P 68:4).

Vi må have fuldstændig tro og tillid til den vejledning, vi modtager. Vi må have mod til at følge den. Hvis vi gør det, modtager vi øget kraft til sejr i vore trængsler.

Overvej vores patriarkalske velsignelse. Vores patriarkalske velsignelse er en anden kilde til øget styrke under vore trængsler. Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) har om Frelseren sagt: »Han kender på forhånd enhver strategi, som modstanderen vil benytte imod dig ... Han kender dine svagheder, og han kender din styrke. Gennem personlig åbenbaring kan du opdage nogle af dine stærke sider ved omhyggeligt og under bøn at studere din patriarkalske velsignelse« (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 214).

Mens præsident James E. Faust tjente som medlem af De Tolv Apostles Kvorum, sagde han: »Vores [patriarkalske]

velsignelse kan være en opmuntring for os, når vi er nedtrykte, den kan styrke os, når vi er frygtsomme, trøste os, når vi sørger, give os mod, når vi er fyldt med ængstelse, og opløfte os, når vi er svage i ånden« (»Patriarkalske velsignelser«, *Stjernen*, juni 1983, s. 33).

AFSLUTTENDE VEJLEDNING

Hvis vi kæmper med synd, bør vi overveje Almas inderlige bøn:

»Mine brødre, jeg ønsker nu af mit hjertes inderste og med stor attrå, ja med smerte, at I vil lytte til mine ord, aflægge jeres synder og ikke opsætte tiden for jeres omvendelse;

men at I vil ydmyge jer for Herren og påkalde hans hellige navn og våge og bede bestandigt, så I ikke bliver fristet mere, end I kan udholde, og således blive ledet af Helligånden og blive ydmyge, sagtmodige, underdanige og tålmodige, fulde af kærlighed og langmodighed,

og hav tro på Herren og håb om at få det evige liv og hav altid Guds kærlighed i hjertet« (Alma 13:27-29).

Frelserens ord er passende vejledning angående de trængsler, som ikke skyldes synd: »Søg flittigt, bed altid og hav tro, så skal alting tjene jer til gode, dersom I vandrer retskaffent og holder de pagter, I har indgået med mig« (L&P 90:24).

Al den vejledning, som findes i skrifterne og fra Brødrene, er håbets ord. De afspejler Frelserens kærlighed til os og hans ønske om, at vi skal klare os. Der findes ingen anden måde at opnå styrke i svære tider på. Hvis vi følger hans råd, finder vi uendelig styrke i vore trængsler. □

Ligesom dem, der blev velsignet af Frelseren i gamle dage, kan vi bede om en præstedømmevelsignelse i dag. Denne velsignelse kan være en kilde til vejledning fra Herren.

UDSNIT AF *KRISTUS HELBREDER EN BLIND MAND*, AF DEL PARSON; FOTOILLUSTRATION: WELDEN C. ANDERSEN

»BEREDT TIL AT MODTAGE HERLIGHEDEN«

Livet er ikke altid let ...« forklarer ældste L. Lionel Kendrick fra De Halvfjerds. »Igennem livet møder vi trængsler, hvoraf mange påfører os lidelser og smerte« (se dette nummer, side 28). ❦ Hvorfor skal det være sådan? »Mit folk må prøves i alle ting,« siger Herren, »at de kan beredes til at modtage den herlighed, som jeg har beredt til dem« (L&P 136:31). Uden prøvelser kan vi ikke beredes på de store velsignelser, som Herren ønsker at give os. »Trængsler,« fortsætter ældste Kendrick, »er en del af helliggørelsesprocessen. Der findes ingen blød eller slap måde, hvorpå vi kan opnå en så høj grad af helliggørelse, at vi er beredt til at leve i Frelserens nærhed.« ❦ Følgende beretninger viser, hvordan enkelte mennesker har udholdt eller overvundet udfordringer og er blevet stærkere og mere helliggjorte som følge af deres trængsler.

Troens kraft

Maribel Herrera Chacón

For mange år siden havde min datter, som kun var syv år gammel, en stor opsvulmet bule foran på halsen. Børnelægen, som behandlede Jeanette, forklarede, at hun havde struma, og at det voksede både indvendigt og udvendigt og var ret alvorligt. Han sendte hende hen på hospitalet for at få foretaget nogle undersøgelser, og han sagde, at hun sandsynligvis skulle opereres.

Vores familie begyndte straks at faste og bede for, at Jeanette måtte blive rask. Vi bad om, at alt måtte gå godt. Jeanette havde stor tro og sagde ofte: »Mor, jeg ved, at Gud helbreder mig, så jeg ikke behøver at blive opereret.«

Dagene gik, og så blev det tid til at tage hende med ind til børnehospitalet i San José, som er Costa Ricas hovedstad. Inden vi tog af sted, gav min mand og mine to brødre hende en præstedømmevelsignelse. Under velsignelse mærkede Jeanette, at der skete et stort mirakel inde i hende. Hun følte en blid og kærlig hånd stryge hen over hendes hals. »Mor,« sagde hun bagefter, »jeg ved, at jeg er rask. De skal hverken indlægge mig eller operere.«

Lægerne undersøgte min datter, og så sagde vores børnelæge: »Hun er rask. Hun fejler ikke noget.«

KRISTI ANDET KOMME, AF GRANT ROMNEY CLAWSON; ILLUSTRERET AF BRIAN CALL

Mens vi sad i hospitalets venteværelse, spurgte jeg Jeanette, hvordan hun havde det.

»Fint,« sagde hun, og hun sagde igen, at der ikke var noget i vejen med hende.

Min mand og jeg bad konstant og udøvede tro på, at alt nok skulle gå godt. Vi forstod også, at det måske ikke var Herrens vilje, at Jeanette skulle helbredes. Vi bad om mod og tro til også at acceptere det svar.

Endelig kaldte lægen min datter ind på sit kontor og begyndte at undersøge hende. Så sagde han med overraskelse i stemmen: »Undskyld, men I bliver nødt til at vente her et øjeblik. Jeg er lidt usikker, og jeg vil lige tale med nogle af mine kolleger.«

Han gik og vendte tilbage med fem andre børnelæger. Jeg var så nervøs, at jeg rystede over det hele, men min datter var glad og rolig. Lægerne undersøgte hende, og så sagde vores børnelæge: »Hun er rask. Der er ikke noget i vejen med hende. Jeg ved ikke, hvad der er sket, men hun er rask. Tag bare hjem og vær ikke bekymret for hende mere.«

I dag er min datter 14 år, og hun er rask og aktiv og har et stærkt vidnesbyrd. Mit eget vidnesbyrd er blevet styrket af hendes eksempel. Vi er taknemlige for, at vor himmelske Fader hørte og besvarede vores bønner. Og skønt lægerne var forvirrede på grund af det, der skete, så ved vi, hvad det var, der skete, og vi er taknemlige for Herrens helbredende velsignelse.

Maribel Herrera Chacón er medlem af San Carlos Gren i Naranjo Distrikt på Costa Rica.

Roholdet

Humberto Eiti Kawai

Nå, hvad så med vores rohold? Er det slut med det?« Eleven fra en af de ældre årgange lød meget lidenskabelig, da han stillede det åbenlyst retoriske spørgsmål til de førsteårsstuderende. »Nej. Det er en tradition!«

Jeg var en af de nye studerende, som netop skulle til at begynde på medicinstudiet på Universitetet i São Paulo. Skolen havde længe været kendt for sine sejre i roning. Holdmedlemmerne havde bedt vores lærer om et par minutter til at hverve nye deltagere til holdet. Vi skulle træde ind i stedet for dem, der var gået ud af skolen.

Som følge af deres begejstrede opfordring besluttede cirka 30 af os at melde os til optagelsesprøven. Ingen af os havde prøvet at ro før. Vi var alle sammen ude af form, som vores træner konstant påpegede. Han havde været i militæret og gjorde intet forsøg på at skjule sin foragt for vores usle fysiske kondition. Han kom også med mange vittigheder om ironien i, at lægestuderende havde så slappe muskler.

Træningen var opslidende, og den blev holdt kl. 5 hver morgen, seks dage om ugen. Vi måtte stille vækkeuret til kl. 4.15 for at nå bussen ud til træningsstedet. De mindre disciplinerede af os holdt hurtigt op. De af os, som holdt ud, bemærkede, at træneren viede holdets veteraner al sin opmærksomhed. Imens fik vi nye rekrutter besked på at løbe rundt om skolens område.

Universitetet i São Paulo dækker et kæmpeområde, så turen var på omkring ti kilometer, og den krævede en enorm indsats af mænd med vores kondition. Vi var helt udmattede, da vi var færdige, og træneren sendte os ud i bad uden yderligere kommentarer.

Det fortsatte på den måde i flere uger. Med tiden opdagede flere snu sjæle, at de kunne gøre løbetiden kortere ved at skyde genveje. I stedet for at løbe hele vejen rundt om universitetsområdet, løb de gennem skoven. Selvfølgelig syntes de, at de var snu, da de nåede ind i bad før os. De gav endda deres genvej et kælenavn: Den korte hjemtur.

Endelig bekendtgjorde træneren, at han var klar til at udpege dem, der skulle være en del af holdet. Til deres overraskelse blev ingen af dem, der tog den korte hjemtur, udvalgt. Jeg ved stadig ikke, hvordan træneren havde opdaget det.

Enhver af os har et løb at gennemføre i dette liv. Løbet kan til tider være hårdt, men vi har en Træner, som kender os godt. Han har givet os et løfte: »Den, der er trofast

Træningen var opslidende, og et par snu sjæle opdagede, at de kunne spare tid ved at skyde genvej. De gav endda deres genvej et navn: Den korte hjemtur.

og holder ud, skal overvinde verden« (L&P 63:47). Nogle mennesker ser ud til at nyde godt af at bryde reglerne, men i virkeligheden vil enhver bestræbelse på at holde budene blive belønnet.

Jeg føler mig altid taknemlig, når jeg tænker tilbage på roholdet. Jeg har stadig den guldmedalje, jeg fik som belønning for vore sejre. Men hvad der er endnu vigtigere, jeg har stadig den beslutsomhed, som jeg udviklede dengang, da jeg bestemte mig for aldrig at tage den korte hjemtur.

Humberto Eiti Kawai er medlem af Vila Mariana Ward i Ipiranga Stav i São Paulo i Brasilien.

Min lange klatretur hjem

Mavis Grace Jones

Jeg blev medlem af Kirken i England i 1965, men min fars fjendtlige indstilling og pres fra andre sider fik mig til at blive mindre aktiv.

Det var en smertefuld og ulykkelig tid. Udadtil virkede det, som om det var let at blive væk, og jeg tror, at jeg begyndte at bryde visdomsordet for at overbevise mig selv om, at jeg da var ligeglad. Til sidst overbeviste jeg mig selv om, at min himmelske Fader ikke længere elskede eller brød sig om mig, og jeg følte mig totalt afvist og alene.

Medlemmerne besøgte mig stadig af og til, men det hjalp ikke noget. Jeg både foragtede og misundte dem.

Så en aften kiggede et par ældre søstermissionærer forbi. Jeg var fast besluttet på, at gøre det surt for dem, så de aldrig ville komme tilbage, men af en eller anden grund kom jeg til at synes om dem. De var kommet som venner, ikke for at prædike for mig eller for at få mig til at føle mig dårligt tilpas.

De vendte tilbage igen og igen for at arbejde i min have og slibe maling af en gammel kiste og hjælpe mig med at sætte den i stand – men mest af alt for at blive venner med mig. Jeg begyndte at føle Frelserens kærlighed gennem dem, da de fyldte mit hjem med deres åbenlyse glæde ved at efterleve evangeliet. De vandt min tillid, noget jeg havde meget svært ved at vise.

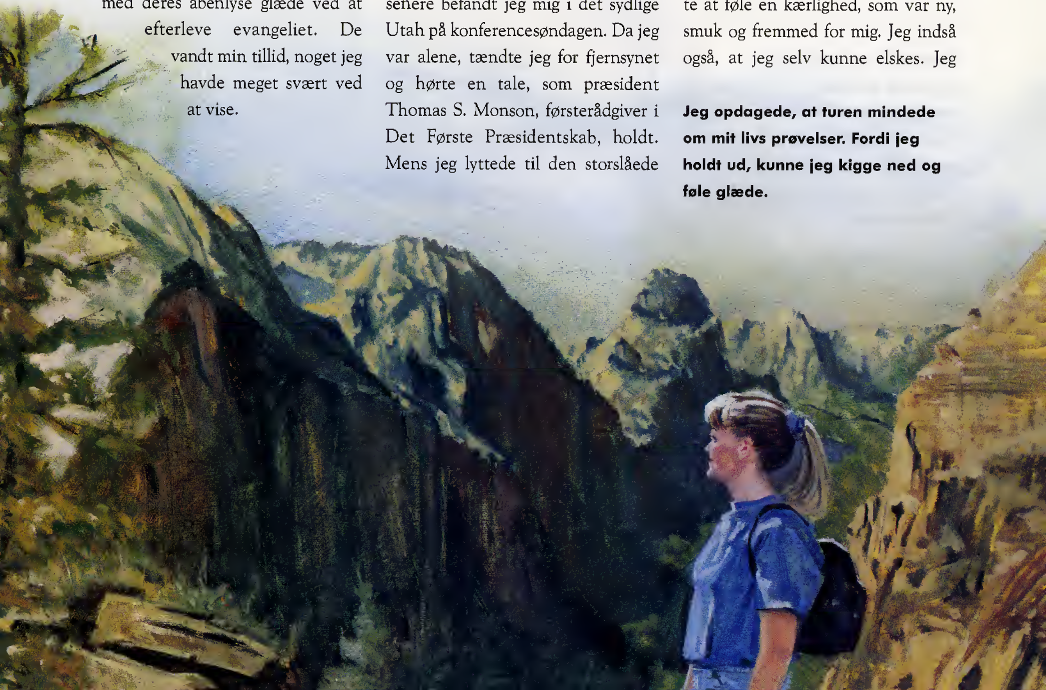
Alt for hurtigt var deres mission forbi, og de vendte hjem. Jeg besøgte dem senere i USA. Men jeg havde stadig en oprørskhed mod Kirken i hjertet, så jeg gik ikke i kirke, mens jeg var der. Faktisk nød jeg at drikke kaffe for øjnene af mine to venner, bare for at vise dem, at jeg var »urørlig«. Jeg fandt snart ud af, at jeg langt fra var urørlig.

En lørdag før påske besøgte vi en mindepark i Glendale i Californien, og vi blev dybt rørt af de malerier og andre kunstværker, som havde med Frelseren at gøre. Pludselig blev forsoningen en realitet for mig. En uge senere befandt jeg mig i det sydlige Utah på konferencesøndagen. Da jeg var alene, tændte jeg for fjernsynet og hørte en tale, som præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, holdt. Mens jeg lyttede til den storslåede mand, kunne jeg ikke holde skyldens og skammens tårer tilbage.

Den eftermiddag klatrede jeg op til et af udsigtsstederne i den nationalpark, som jeg besøgte. Mens jeg gik, forsøgte jeg at sætte mit liv i perspektiv. Jeg opdagede, at vandreturen, som var meget hård og udmattende sine steder, mindede om mit livs prøvelser. Fordi jeg holdt ud og nåede mit mål, kunne jeg kigge ned og nyde skaberværkets skønhed og føle glæde.

Oprørskhedens ånd var ikke helt ude af mit hjerte, men jeg kunne mærke, at min fjendtlige indstilling begyndte at smelte bort. Jeg begyndte at føle en kærlighed, som var ny, smuk og fremmed for mig. Jeg indså også, at jeg selv kunne elskes. Jeg

Jeg opdagede, at turen mindede om mit livs prøvelser. Fordi jeg holdt ud, kunne jeg kigge ned og føle glæde.

vidste, at jeg måtte ændre mit liv og oprigtigt omvende mig.

Da jeg vendte hjem, følte jeg mig anderledes indeni. Jeg begyndte at nære håb og lærte at bede om vejledning og tilgivelse. Sand omvendelse finder ikke sted fra den ene dag til den anden. Der gik mange måneder, før jeg følte, at jeg var blevet tilgivet. Jeg traf den beslutning at begynde at gå i kirke igen. Det sværeste ved det var at samle mod til rent faktisk at gå ind ad døren.

Jeg bliver helt overvældet, når jeg tænker på betydningen af Frelserens forsoning: »O, hvilken kærlighed, at han til jord kom ned og døden for mig led« (»O, hvilken kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 114). Det er også vidunderligt, at to søstermissionærer kom ind i mit liv, da de gjorde, og viste mig deres kærlighed og eksempel. Jeg var lykkelig over at have en af dem med som ledsager, da jeg endelig tog til templet for at modtage min begavelse.

Efter mange års omflakken var jeg endelig vendt hjem.

Mavis Grace Jones er medlem af Bristol 1. Ward i Bristol Stav i England.

»Jeg har fundet dem!«

Madeleine Kurtz

Mens min mand Robert og jeg tjente som fuldtidsmissionærer i Filippinerne, rejste vi til Cagayan de Oro for at oprette et slægtshistorisk bibliotek i Cagayan de Oro Øst Stavs bygning og oplære medlemmerne. Vi indbød også medlemmerne fra Malaybalay Distrikt til at deltage. Der er visse områder, hvor udlændinge ikke må komme, og Malaybalay var et af de steder, hvor vi ikke kunne komme. I næsten et år havde Malaybalay Distrikt haft det nødvendige udstyr til et slægtshistorisk center. Det eneste de manglede var en smule undervisning i, hvordan de skulle anvende det.

Vi kontaktede distriktspræsidenten i Malaybalay, Leandro Miole, og spurgte ham, om han og de hellige i Malaybalay kunne komme til stavscentret i Cagayan de Oro til vores seminar. Præsident Miole svarede, at de meget gerne ville komme, selv om det betød en køretur på mere end to timer ad bjergveje. Min mand skrev et brev til præsident Miole og bekræftede dato, sted og tid for undervisningen.

Mens jeg var i gang med min del af undervisningen den pågældende dag, trådte en mand ind og begyndte at tale med min mand. Manden trak et brev op af lommen og foldede det ud, så min mand kunne læse det. Jeg kunne se, at de talte alvorligt sammen.

Da vores seminar var forbi, fortalte min mand mig, at manden var præsident Miole fra Malaybalay Distrikt, og at han og ti medlemmer fra hans distrikt havde siddet og ventet i Cagayan de Oro Stavscenter siden kl. 8. Præsident Miole havde vist min mand brevet, hvori der stod detaljerne omkring seminaret. Til min mands ærgrelse opdagede han, at han havde glemt at skrive, at det var det *østlige* stavscenter. Vi var kede af, at de trofaste hellige havde ventet forgæves i flere timer, så vi gik straks med til at tage hen til Cagayan de Oro Stavscenter for at gennemføre et seminar.

De hellige blev glade for at se os, da vi ankom. Vi indledte med en bøn og en salme, og så gik vi i gang med undervisningen.

Da jeg skulle vise, hvordan man bruger mikrofilmlæseren, opdagede jeg, at der allerede sad en film i apparatet. Så i stedet for at benytte den film, som jeg havde taget med, brugte jeg den, der sad i apparatet. Mens min mand skubbede filmen frem, og jeg viste, hvor på filmen man skulle søge efter navne, hørte jeg, at der var en, som græd stille. Jeg kiggede op og så, at præsident Miole havde tårer i øjnene. Jeg spurgte straks, om jeg havde sagt noget, som havde såret ham.

Gennem tårer sagde han stille: »Jeg har fundet dem!« Han pegede på navnene på mikrofilmlæserens skærm og fortalte os, at han havde søgt og bedt om at finde de navne – navnene på hans forfædre – i mere end tre år. Og nu var der her – på en mikrofilmlæser, som han slet ikke skulle have kigget på, i en bygning, hvor han slet ikke skulle have været.

Den dag blev vi mindet om, at »ved små og ringe ting bliver der udrettet store ting« (Alma 37:6). □

Madeleine Kurtz er medlem af Fort Macleod 2. Ward i Fort Macleod Stav i Alberta i Canada.

Tro på JESUS KRISTUS

Vi kom ind i denne jordiske tilværelse for at opfylde flere forskellige hensigter. Blandt de vigtigste er at få et fysisk legeme og at anerkende og følge Jesus Kristus i tro. Alle, der kommer til denne jord, får en krop. Men desværre er det ikke alle, der anerkender og følger Herren Jesus Kristus i tro. Vi må hver især udvikle den nødvendige tro. Nogle vil måske tænke: *Jeg tror på, at Jesus Kristus er Frelseren, men jeg ved ikke, hvad det vil sige at have tro på ham.*

Apostlen Paulus forkyndte, at »tro er fast tillid [eller vished om] det, der håbes på, overbevisning om det, der ikke ses« (Heb 11:1; se Joseph Smiths Oversættelse, Heb 11:1). Måske kan en sandfærdig beretning forklare denne definition.

For mange år siden havde en ung mor problemer tidligt i sit svangerskab. Hun var bange for at miste barnet, så hun bad sin mand om en præstedømmevelsignelse. Manden vidste, at han skulle udtrykke Herrens ønsker i velsignelsen og ikke sine egne ønsker, så derfor knælede han og bad inderligt om at kende Herrens vilje. Efter noget tid fik den unge far en klar tilkendegivelse af, at barnet ville overleve.

Han gav velsignelsen, men der var stadig problemer i graviditeten. Faktisk blev barnet født tre måneder for tidligt. Den første nat af barnets liv kæmpede lægerne tilsyneladende forgæves for at få ilt fra barnets underudviklede lunger til at strømme ud i blodet. Den unge far betragtede dem og tænkte over den åndelige tilkendegivelse, som han havde modtaget tidligere. Han bad igen og modtog endnu en tydelig tilkendegivelse af, at barnet nok skulle overleve. Selv da lægen sagde, at det så håbløst ud, sagde faderen til sig selv: »Jeg ved, hvad Ånden har fortalt mig. Jeg stoler på Herren.«

Inden længe anvendte lægerne en metode, som de betragtede som en sidste udvej. Det kom ikke bag på faderen, at det lykkedes. Mange svære måneder fulgte, og lægerne var ofte pessimistiske med hensyn til barnets chancer for at blive rask og føre et normalt liv. Men i dag er han en rask og aktiv 12-årig dreng, som for nylig er blevet ordineret til diakon.

Den unge far havde tro på, at hans søn nok skulle blive rask, fordi han havde modtaget en åndelig *tilkendegivelse* om, at det ville ske. Han kunne ikke *se* ind i fremtiden og betragte den raske 12-årige dreng, som omdeler nadveren – det ville have været en sikker viden. Men han vidste, hvad Ånden havde fortalt ham, og det var *bevis* nok.

Når vi handler ud fra de tilkendegivelser, som vi får fra Herren, udøver vi tro, og derved bliver vores tro stærkere. Så kan vi modtage større tilkendegivelser fra Herren og udøve endnu større tro på ham. Jakob forklarede, at fordi han og andre af Guds profeter, som var gået forud for ham, modtog »mange åbenbaringer samt profetiens ånd«, var deres tro blevet »urokkelig, så [de] sandelig kan befale i Jesu navn, og selv træerne, bjergene og havets bølger adlyder [dem]« (Jakobs Bog 4:6).

Det samme princip gælder for os. Når vi modtager befalinger eller råd fra Herren gennem hans profet eller

UDSNIT AF *KRISTUS OG DEN RIGE UNGE MAND*, AF HEINRICH HOFMANN; FOTOILLUSTRATION: CRAIG DIMOND

gennem vore kirkeledere eller vore forældre, kan vi ved Helligånden få et vidnesbyrd om, at vejledningen virkelig kommer fra Herren. Og hvis vi så i tro handler ud fra den tilkendegivelse, gør vi det muligt for Herren at velsigne os og andre.

Vor himmelske Fader vil nok ikke bede os om at flytte bjerge, men han kunne måske spørge:

»Har du tro nok til at modtage svar på dine bønner?«

»Har du tro nok til at betale tiende?«

»Har du tro nok til kun at gå ud med dem, som du kan komme i templet med, i tillid til, at jeg vil finde en til dig, som du kan skabe en evig familie sammen med?«

Men det vigtigste spørgsmål, som han kan stille os, er om vores villighed til at anerkende Herren Jesus Kristus i vores liv og lade ham ændre os:

»Har du tro nok på Herren til at bede om tilgivelse for dine synder og om en forandring i hjertet?«

»Har du tro nok til at holde budene og vandre, som jeg har bedt dig om?« □

Tag det næste skridt

Det kan godt være, at det foregår på hjul, men David Eves bevæger sig fremad mod opfyldelsen af sine drømme – deriblandt en fuldtidsmission.

Jane Forsgren

David Eves opdagede, at livet hurtigt kan ændre sig, da han den 20. september 1997 kørte rundt i en firehjulstrækker nede i det sydlige Utah sammen med sine venner.

»Vi ramte en sten og mistede herredømmet,« forklarer David. »Jeg kan huske, at jeg fløj gennem luften, og så vågnede jeg op med de frygteligste smerter. Da jeg så mine venner kigge ned på mig, og jeg måtte fortælle dem, at jeg ikke kunne mærke mine ben, vidste jeg, at livet aldrig ville blive det samme mere.«

David blev fløjet ind til et hospital i Salt Lake City, hvor han var på operationsbordet i otte timer. Han tilbragte de næste tre måneder med at kæmpe for sit liv.

David, der er medlem af La Verkin 2. Ward i La Verkin Stav i Utah, har været sportshelt, men nu havde han nye udfordringer. Han kunne ikke holde maden nede eller tale, og han havde frygtelige smerter. Hans vægt dalede fra 78 kilo til 45 kilo på to måneder.

Dagene og nætterne var lange og svære at udholde. »Jeg ville gerne holde op med at tage smertestillende piller, men smerterne var ulidelige,« mindes David. »Jeg bad min far om at læse højt for mig fra Mormons Bog, og mens han gjorde det, skete der et mirakel. Bogens ånd indgød mig så meget fred, at jeg kunne hvile.«

Men David gjorde ikke fremskridt. Jill Eves var meget urolig over sin søns store vægttab. Hun bad om inspiration og følte sig tilskyndet til at ringe til en specialist. Den nye læge lappede et hul i Davids spiserør. To uger senere kom David hjem fra hospitalet.

David far, Raymond, havde lært ham to vigtige hemmeligheder med hensyn til at nå et mål: Gør dit bedste og lad være med at give op. David var vant til at yde sit bedste, så det overraskede ikke nogen, at han var tilbage på skolen, mandagen efter at han var kommet hjem fra hospitalet.

»Min krop var i gips, og jeg havde en nakkestøtte på,« siger David. »Jeg havde fuldstændig tro på, at jeg nok skulle blive rask, men jeg opdagede hurtigt, at jeg var helt anderledes end de andre 800 elever på skolen. Efter den første hårde uge var jeg klar over, at jeg kunne gøre alt, hvad jeg ville. Jeg måtte bare gøre det på en anden måde.«

Nogle måneder senere foreslog Davids bror, at han skulle stille op som elevrådsformand. David gjorde igen sit bedste, og hans karriere gik nu fra sportshelt til skoleleder. »Det var et fantastisk år,« siger han. »Det var den perfekte forberedelse til min mission.«

David arbejdede hårdt med sin fysioterapi, for han var fast besluttet på at komme på mission. Nogle af hans venner sagde, at det ikke var nødvendigt for ham at tage på mission, fordi han sad i kørestol, men det var David ikke enig med dem i. »Jeg vidste, at Herren ønskede, at jeg skulle tjene,« siger han, »så jeg besluttede, at jeg ville gøre alt, hvad jeg kunne for at realisere det mål.«

Snart kunne han selv bade og klæde sig på, køre bil og komme næsten overalt i sin kørestol. Ja, faktisk var

FOTO: FORFATTEREN OG VENLIGST UDLÅNT AF FAMILIEN EVES

Efter et længere hospitalsophold (til venstre) erfarede David Eves, at han kan gøre næsten alt, hvad han har brug for med en smule hjælp fra sine bedste støtter – sin mor (til højre) og sin far (herover).

Ældste Eves tilbragte morgenerne hos Deseret Industries med at undervise elever, der ønskede at opnå og forbedre deres erhvervskvalifikationer.

Anderledes fuldtidsmissioner

Hvis du er en ung mand eller ung kvinde, som af lægelige årsager er ude af stand til at udføre en almindelig fuldtidsmission – og du ellers kan klare dig selv – har du måske mulighed for at udføre en kirketjenestemission, mens du bor hjemme.

- Få dine forældres tilladelse til at tale med din biskop eller grenspræsident om dit ønske om at udføre en kirketjenestemission.
- Hvis din biskop eller grenspræsident mener, at en kirketjenestemission er noget for dig, kan han søge efter muligheder for at anvende netop dine evner. Du kan for eksempel blive kaldet til at tjene i det lokale slægtshistoriske bibliotek, arbejdsformidlingen eller i institutbygningen. Du kan få til opgave at hjælpe med at vedligeholde kirkebygningerne og området udenom eller hjælpe lokale medlemmer, som har brug for støtte. Du kunne få til opgave at hjælpe nogen med deres skolelektier eller lære en at læse. Eller du kan virke i en lokal hjælpeorganisation.
- Din biskop eller grenspræsident fastsætter – i samråd med dig og dine forældre – din missions varighed.
- Din stavspræsident overdrager dig kaldelsen og afløser dig senere. Han hjælper dig med at afgøre, hvilke af fuldtidsmissionens regler som gælder for dig.
- Du bør holde regelmæssig kontakt med dine præstedømmeledere. Der bør også være regelmæssig kontakt mellem dine præstedømmeledere og de mennesker, som fører opsyn med dit arbejde.
- Hvis det er muligt kan du gå ud med fuldtidsmissionærerne. □

det sådan, at efter at lægen havde sagt, at det var umuligt, lærte David sig at tage skinner på og gå med krykker ved at bruge skuldrene til at skubbe kroppen fremad. Og det er flot klaret af en, der ikke har nogen fornemmelse af balance eller føling med jorden under sig.

Da David var færdig med skolen, kunne han næsten ikke vente, til han fyldte 19, så han kunne sende sine missionspapirer ind. Hans læge vedlagde et brev, som bekræftede, at han kunne klare sig selv.

Men sådan skulle det ikke være. I stedet for en kaldelse modtog David et brev, hvori der stod, at han ikke kunne udføre en fuldtidsmission.

»Jeg var knust,« fortæller David. »Jeg havde slidt sådan, og så var det, som om jeg mistede det hele på få sekunder.« Men David gav ikke op. Under en samtale i Kirkens hovedsæde fik han at vide, at der nok skulle være en mission til ham.

En uge senere blev han kaldet til at udføre en velfærdsmission hos Deseret Industries (D.I.) i St. George i Utah, mens han boede hjemme hos sine forældre. David var ikke forberedt på sådan en kaldelse. »Sandt at sige, så blev jeg skuffet igen,« siger han. Men han blev ved med at tænke på teksten fra en primarysang: »Jeg vil gå, jeg vil gøre det« (»Nephis mod«, *Børnenes sangbog*, s. 64). Han blev klar over, at Herren ønskede, at han skulle tjene hos Deseret Industries, en kirkeejet genbrugsbutik og uddannelsescenter. Hos D.I. hjalp David dem, der arbejdede på at opnå og forbedre deres erhvervsevne.

»Nu ser jeg tilbage på det og tænker på, hvor tåbelig jeg har været. Jeg anede ikke, hvilken stor velsignelse den mission ville være,« siger David.

Ikke alene er David blevet velsignet, men hans humor og positive indstilling har rørt de mere end 250 mennesker, som han arbejdede sammen med på D.I.'s uafhængigheds- og missionærprogrammer. »Når vi havde en dårlig dag, gik vi bare hen og fandt ældste Eves,« siger Debbie Kelly, der er elev. »Når vi så, hvor glad og positiv han var, selv om han sad i kørestol, spurgte vi os selv: ›Hvad beklager vi os for?‹«

Som missionær tilbringer ældste Eves morgenen med at undervise elever, som arbejder på at få HF-eksamen eller en tilsvarende eksamen. »Jeg havde aldrig bestået matematik uden ham,« siger Brandy, en enlig mor, som arbejder på at forbedre sine erhvervskvalifikationer.

Men Davids undervisning drejede sig ikke kun om skoleuddannelse. Han underviste også Rita Roberts, en anden elev, i missionærlektionerne. »Han hjalp mig med at forstå evangeliet, skridt for skridt,« siger Rita. »Og jeg vidste, at jeg altid kunne regne med ham. Han og hans familie hjalp mig med at flytte to gange. Men finder ikke et bedre menneske – ikke bare i klasselokalet, men hvor som helst. Han er enestående.«

Ud over at undervise personalet stod David også for mange morgensamlinger på D.I.

»En dag var det ældste Eves tur til at tale ved morgensamlingen,« siger

Ældste Eves tilbragte aftenen sammen med fuldtidsmissionærerne. En ung kvinde bad ældste Eves om at døbe hende.

søster Scott, en anden af D.I.'s velfærdsmissionærer. »Alle var mødt op, undtagen ham. Kort efter kom han, gående med sine skinner. Der var ikke et øje tørt i lokalet, da han talte om at overvinde modgang og lægge sin hånd i Guds hånd for at nå sine mål.«

David nød at tjene hos D.I., men hans missionærindsats begrænsede sig ikke til det. Om aftenen underviste han sammen med fuldtidsmissionærerne. Den indsats resulterede i flere omvendelser, blandt andet af en ung kvinde, som bad ham om at udføre dåben.

»Jeg tænkte, at hvis hun havde tro nok til at bede mig om at døbe hende, så havde jeg tro nok til at finde ud af, hvordan jeg skulle gøre det,« mindes ældste Eves. Så den 1. januar 2000 sad ældste Eves i sin badestol nede i dåbsbassinet, fremsagde dåbsbønnen og sænkede Robin Rasmussen ned i vandet. Ingen vil glemme den ånd, som var til stede den dag.

David bringer en ånd af håb og fred med sig, hvor end han er. Og hans humor får andre til at slappe af. »Hvis andre ser mig lave sjov, slapper de mere af i mit selskab,« forklarer han. »Når de opdager, at jeg er glad på grund af evangeliet og mine mange velsignelser, så glemmer de alt det med kørestolen og ser mig som et menneske.«

Og ældste Eves koncentrerer sig om at tælle sine velsignelser. »En ting, som min mission virkelig har vist mig, er, hvor velsignet jeg er. Da jeg så de problemer, som nogle af de andre henne hos D.I måtte slås med, så spekulerede jeg på, om jeg ville kunne klare det. Jeg har en familie, som elsker mig. Jeg har evangeliet, og jeg har muligheden for at tjene Herren på en mission. Jeg kan ikke forlange mere,« siger han.

I øjeblikket går David på college. Han har fået et stipendium og træner med sin cykel og sine skinner. »Jeg træner hver dag med mine skinner for at rette mine ben ud, så når jeg en dag kan gå igen, er jeg parat,« siger han. Og han siger det med samme overbevisning, som han bærer sit vidnesbyrd.

»Jeg elsker Lære og Pagter 121:7-8: ›Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik, og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje.‹ Jeg ved, at Joseph Smith var genoprettelsens profet, og at Jesus Kristus er vores Frelser og elsker enhver af os. Når vi oplever modgang, kan det til tider synes, som om vi er alene, men det er vi faktisk ikke. Han er der, sammen med os. Og når vi ved det, så ordner alt sig.« □

Sådan anvender du *Liahona* for marts 2002

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER

■ »Samkvem med Helligånden«, side 2: Drøft præsident James E. Fausts retningslinjer for modtagelse af åbenbaring og inspiration. Hvordan får du og din familie mest ud af at følge disse retningslinjer?

■ »Offerloven«, side 10: Ældste M. Russell Ballard siger, at »graden af vores kærlighed til Herren og vore medmennesker kan måles på, hvad vi er villige til at ofre for dem.« Når du overvejer de ofre, som du yder for Herren og andre, hvad lærer du så om dig selv?

■ »Bliv i toget«, side 26: Drøft ældste Glenn L. Paces »særlige opfordring til de unge«. Hvordan kan du, som følge af hans råd, bruge din energi bedre?

■ »Som jeg er«, side L16: Ældste Spencer J. Condie siger, at for at »blive som Kristus, skal vi lære at tilgive som han gjorde«. Hvordan kan du vise en, der har såret dig, at du tilgiver vedkommende?

EMNER I DETTE NUMMER

FOTOILLUSTRATION: CRAIG DIMOND

EN OPFORDRING TIL UNGE PIGER

Ved Unge Pigers møde i marts 2001 opfordrede søster Margaret D. Nadauld enhver ung pige til at føre en anden ung pige tilbage til fuld aktivitet i Kirken. Vi opfordrer jer til at fortælle os om de oplevelser, som I har haft i forbindelse med den opfordring. Vedlæg navn, alder, adresse, telefonnummer samt ward eller gren og stav. Send din artikel til An Invitation to Young Women, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller send det med e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org.

***Moses deler Det Røde Hav*, af Robert T. Barrett**
»Moses rakte sin hånd ud over havet, og hele natten igennem drev Herren havet tilbage med en stærk østenstorm og gjorde havet til tørt land. Vandet kløvedes« (2 Mos 14:21).

Da præsident Hugh B. Brown blev spurgt, hvorfor Abraham fik befaling om at drage til bjerget Moria og ofre sit eneste håb om de efterkommere, som Herren havde lovet, svarede han: »Abraham skulle lære noget om Abraham.« Ofre viser os, hvad vi er villige til at bringe Herren som offer i lydighed. Se ældste M. Russell Ballard, »Offerloven«, side 10; se også ældste Hugh B. Brown, »Solbærbusken«, side 22.

DANISH
4 02229 83110 4